

Läkaren

Nr 6 1971

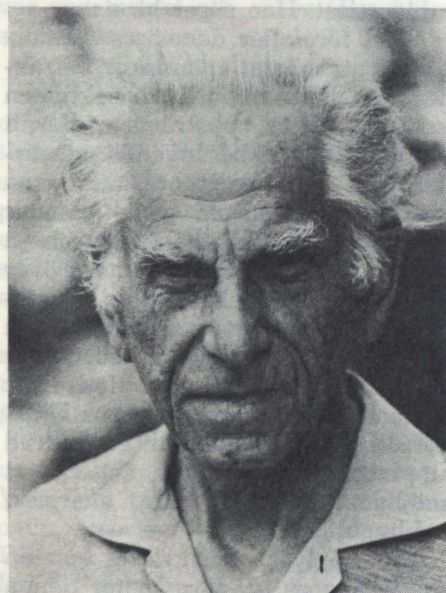
LÖSNUMMERPRIS 3:- inkl. moms

FÖRSÖKSDJURENS FÖRSVARSAADVOKATER

Av AGNE WINDMARK

I ett tjugofårigt samarbete för djurens rätt har makarna Ellen och Johan Börtz arbetat för att genom Nordiska Samfundet skapa en folkopinion mot plågsamma djurförsök. Allt fler människor stöder dem. Men ännu fordras mycken upplysning och uthållig påverkan för att vi alla skall lära oss att i djuret se en medvarelse, som vi har ansvar för — och inte en "sak" som vi skall utnyttja.

Kring bysmeden Börtz i Norra Mellby nära Hässleholm samlades gärna bygdefilosoferna från trakten för en stunds djuptänkta samtal på kvällskvisten, eller tog man tillfället i akt medan mästern med fast och varsam hand skodde om märren inne i stallet och diskuterade jordbruk och livsproblem. Registret var brett, ty Börtzen var en allvarlig, tänkande man, djupt kristen till sin läggning, och med en strävan att

Johan Börtz.

alltid komma till kärnan på problemen. Sonen Johan lyssnade gärna, och allteftersom han växte till i ålder och visdom och lärde sig svinga släggan på rätta sättet tog han också eftertänksamt del i samtalen. Inte minst intresserade honom frågorna om djuren och deras vård. Omärkligt hade det gått in i honom, som hos de flesta ungdomar på landet, att det var människans plikt att med vänlighet och fasthet vårda djuren som man stod i ansvar för. Hemma på smedgården hade man bara en flock mångfärgade, ystert kacklande höns, som njöt en nästan obegränsad frihet sommartid. Och så griskultingen, inhyst i en rymlig och solig rastgård, som var allas favorit men som av ett obönhörligt öde skulle växa upp till en däst och fet julgris och slaktas till helgen. När denna svåra uppgörelsens stund kom var far sig inte lik. Alla kunde se att han led, men ännu värre var det för mor i huset som hade så stark medkänsla med allt levande. Men — det måste ju en gång ske. Mor och far och sju matfriska barn måste ha sovel på bordet; ingen kunde begära att den lille magre närkingen J. L. Saxons vegetariska idéer skulle ha gett genljöd här nere redan i början på seklet.

Ellen Börtz.

SMEDSONEN BLIR LÄRARE OCH GÖR LÅNGVÄGA RESA.

Så växte Johan upp till en stark och vaken skånsk smedpojke, som tänkte lite extra mycket över tingen. I skolan gick det oroväckande bra för honom; "oroväckande" därför att fadern redan tidigt ställt in sig på att Johan skulle ta över smedjan och den lilla välsköta mekaniska verkstaden. Nu ordnade sig emellertid saken så att en annan av sönerna tog över vid stället och Johan fick fortsätta skolgången och studera till lärare.

För att bättra på sina språkkunskaper for den unge magistern Johan Börtz en sommar ned till en

fortbildningskurs i Konstanz, den romantiska medeltidsstaden i Syd-tyskland. Där nere befann sig också en ung svensk lärarinna från Djursholm, Ellen Ekberg, som vuxit upp i ett intellektuellt, vegetariskt och idealistiskt präglat hem. Modern Anna Ekberg var lärjunge till Saxon, ja så intresserad att hon författat en för sin tid mycket spridd vegetarisk kokbok, "Vad skola vi äta?". Hon hade också givit ut en diktbok och fick efter dåtidens sed stundom i uppdrag att författa en högtidlig och välljudande prolog för Nordiska Samfundet, som både hon och hennes man tillhörde.

De båda unga lärarna fann snart att de hade många gemensamma intressen, inte minst djurskyddet. Vegetarismen var ju en helt naturlig konsekvens av detta; den tanken gick snart upp för Johan Börtz under de bådass stillsamma promenader längs Bodensjöns fagra stränder. Sin kristna inställning hade de också gemensam. "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet — —" var en levnadsregel, som gått dem båda djupt till sinnes.

Det blev kärlek och giftermål och hem och barn och lång arbetsfylld vardag, men de gemensamma intressen som fört dem samman bestod och förkovrades.

EN FOLKOPINION VAXER FRAM.

Under mer än 20 års gemensamt aldrig sviktande arbete "för djurens rätt och människans värdighet" har Ellen och Johan Börtz sakta men säkert lagt grunden till en folkopinion här hemma mot de med vivisektionen förbundna plågsamma djurförsöken. Jag vet för min del ingen ideell verksamhet i vårt land, som ifråga om svårighetsgrad, kraven på kunskap, diplomati, uthållighet, känslans engagemang och kontroll kan jämföras med kampen mot de vetenskapliga, plågsamma djurförsöken. Sakta men säkert har denna opinion fått fäste och börjat växa sig stark — framför allt mot djurförsöken men också mot de grovt materialistiska s. k. djurfabrikerna, där känsliga, ömtåliga djur föses samman och behandlas som saker — med ett enda sataniskt mål från ägarens sida: att "utvinna" mesta möjliga kött och ben och blod och hud och ägg och annat av värde med så litet arbete och kostnader som möjligt, utan tanke på djurens trivsel och välfärd.

Efter ett år som medlem i Nor-

diska Samfundets styrelse valdes Johan Börtz 1951 till ordförande i föreningen där hans maka efter en tid blev sekreterare. På de posterna har de sedan i effektivt samarbete stått kvar, med en kraftig upprykning av förbundet som resultat. De beslöt från början att göra allt arbete för Samfundet fritt, även det krävande redaktionsarbetet med tidskriften Djurens Rätt, som vaksamt följer djurskyddets landvinningar världen runt och obönhörligt avslöjar vivisektionens och djurfabrikernas mörkersidor men även tar upp åtskilliga andra djurskyddsproblem.

Ellen Börtz bevakar framför allt pressen, tar varje tillfälle i akt att skriva ansvarsväckande insändare och artiklar, klipper och kommenterar i den egna tidningen och säger sanningen rakt på sak varhelst en sanning i djurskyddsfrågor behöver sägas.

Johan Börtz är en utmärkt författare men framför allt är han det talade ordets man. När han talar från friluftstribunerna på Djurens dag eller i TV och radio — vilket faktiskt hänt ett par gånger — är det den kraftfulle smedsonen från Norra Mellby, som låter släggan gå. Lugnt och med eftertryck uttalar han de sanningar om våra oförrätter mot djuren som tagit konstsmidets form vid skrivbordets ässja där hemma i Bromma. Hans starkaste, hemmasmida, ständigt upprepade argument mot vivisektionen är detta:

"Det är inte bara nödvändigt att djuren befrias från plågor. Det är minst lika nödvändigt att människan befrias från att plåga djuren."

Den tesen blir i en eller annan form avslutningen på varje hans föredrag och skymtar fram i varje hans upprop för djurens fromma. Den förfelar aldrig sin verkan på tänkande människor.

Det är viktigt att säga, att både Ellen och Johan Börtz, som de intellektuella och balanserade människor de är, alltid i sitt arbete för djurens väl rör sig, inte med brösttoner utan med sakliga, väl underbyggda argument. De har studerat vivisektionen, slakten, djurfabrikerna ingående. På så sätt har det ideella arbetet mot vivisektionen, som ursprungligen var i hög grad känslöbetonat, svängt över till att bli balanserat och vetenskapligt inriktat. På så sätt har man också kunnat vinna den ene framstående vetenskapsmannen efter den andre

till meningsfrände. Ett stort steg i denna riktning togs när "Nordiska Samfundets Stiftelse för vetenskaplig forskning utan djurförsök" instiftades år 1963. På den fonden, vars postgironummer är 70 70 90-7, finns redan nu 180.000 kronor insamlade, och varje intresserad borde hjälpa till att öka den. Meningen är att av denna fond dela ut anslag till forskare, som vill använda de vidsträckta möjligheter som finns att göra vetenskapliga prov och undersökningar med hjälp av t. ex. näringsvätskor, organ, celler och vävnader, som blivit över vid operationer på sjukhusen. Det inses lätt att sådana prov måste ge säkrare resultat för människor. På så sätt blir det möjligt att mer och mer slippa ifrån försöken med levande djur. Vaccin t. ex. kan numera framställas på hönsägg.

LÄKARE OCH VETENSKAPSMÄN STÖDER SAMFUNDET.

F. n. är ett tjugotal svenska läkare medlemmar av "Nordiska Samfundet mot Plågsamma Djurförsök", som dess fullständiga namn lyder. Mycket stort är antalet sjuksköterskor. Sammanlagda antalet medlemmar är över 7.000. Efter invigningen av den nya forskningsfonden har framstående vetenskapsmän från de olika fakulteterna slutit upp kring denna. Här några namn: professor Kåre Frøier, verkställande ledamot av Statens Forskningsråd — professor Holger Lundbäck vid Statens Bakteriologiska Laboratorium — odontologie doktor Sten Forshufvud och biskop Helge Ljungberg. Mest kraftfullt och rakt på sak skriver jur. dr. Carl M. Elwing, docent i processrätt vid Lunds universitet. Han säger bl. a.:

"Det förefaller dessvärre förhålla sig så att många människor betraktar motståndarna till vivisektionen som förryckta baksträvare eller, i bästa fall, världsfrånvända idealister. Det finns skäl anta, att denna inställning mången gång grundar sig på förutfattade meningar och på ovilja att uppriktigt reflektera över problemet människa — djur och sätta sig in i den verksamhet som exempelvis i vårt land bedrivs av Nordiska Samfundets Stiftelse för Vetenskaplig Forskning utan Djurförsök. Att åstadkomma en ändrad uppfattning härvidlag är endast möjligt genom oavslätlig, energisk, saklig upplysning. — — —"

En upplyst och kraftig opinion måste skapas till förmån för denna verksamhet i syfte att genomföra

en radikal förändring av den inställning som hittills råder hos alltför många lekmän och hos alltför många — det tror jag mig våga påstå — medicinska och naturvetenskapliga forskare.

I varje fall icke-forskaren ställer sig ej sällan frågor som dessa. Är verkligen plågsamma djurförsök nödvändiga? — Är det intresse som motsvarar försöken sådant, att det avsevärt överväger — ty det synes icke böra vara tillräckligt att det endast överväger — motståndet intressen, t. ex. det, att djur likaväl som människor icke åsamkas lidande? Frågor, vilka till slut leder till det offentligen sällan ställda och obehagligt självvranssakande spörsmålet: innebär människans hälsa och liv **alltid** ett förstahandsintresse, inför vilket alla andra hänsynstagen **alltid** måste vika?

Svaren på dessa frågor är att söka i varje enskild människas samvete. En sak borde vi alla dock kunna vara ense om: plågsamma djurförsök är människan djupt ovärdigt."

OAVLÖNAD HELTIDSINSATS FÖR DJURENS VÄRN.

Johan Börtz slutade sin lärartjänst några år före pensionstidens ingång för att på heltid kunna ägna sina krafter åt arbetet för djurens rätt. Det är ett ihärdigt och strängt arbete i ideell tjänst som de båda makarna ägnar sig åt. — Det bästa med vårt arbete säger Johan är att det ingår i själva vår livssyn. Detta att vi tar de praktiska konsekvenserna av vår livsuppfattning gör att vi på ett särskilt sätt kommer i harmoni med själva tillvaron. Till det bidrar naturligtvis också att vi lever vegetariskt och söker följa hälsolivets lagar.

— De värsta hindren i ert arbete?

— Det är mörkläggningen av den offentliga diskussionen i vivisektionsfrågan. När denna en gång släpps fri, då kommer det att röra på sig! Det måste vara etiska principer, som styr. Kärleken är ett vidsträckt begrepp; djuren är också vår nästa.

Jag vet inget bättre sätt att avsluta denna artikel än med ett citat ur ett av Johan Börtz kraftfulla tal på Djurens dag:

— Vad vi måste arbeta för är upplysning och åter upplysning. Vårt folk måste få veta sanningen om experimentdjurens lidanden. Därefter måste vi få igång en verkligt fri debatt, där djurens försvar

(Forts. på sid. 17)

"SINNET" I DEN BUDDISTISKA BEGREPPSVÄRLDEN

Träskulptur av "Den Upplyste".

Det finns ingen själ, säger buddisten. Påståendet verkar märkligt för den som känner sig övertygad om att han har — eller kanske rättare är — en själ. Men om vi ser närmare på vad en buddist menar med att ingen "själ", inget "jag", existerar, kanske vi finner att han avser något som vi kan förstå och eventuellt också helt eller till delar acceptera.

Buddisten iakttar att **allting är obeständigt**; det sker en ständig rörelse och förändring i formernas värld; det levandes celler dör och ersätts av nya i en oavbruten pågående process; växter, djur och människor blir till, växer upp, förfaller och dör samt efterföljs av nya generationer. Även världarna har födelse, uppgång, nedgång och slutlig förintelse. Ingenting är således varaktigt, allt är underkastat förändringens lag.

Även **sinnet** är av obeständig karaktär. Det utgörs av psykiska processer utan någon sammanbindande, oföränderlig identitet. Genom minnet av gångna händelser ges vi den illusionen om vårt väsen att vi är samma "personlighet" under en följd av år, men enligt buddistisk

syn existerar det ingen större identitet mellan "jag" i dag och för tio år eller två dagar sedan än mellan "jag" och "du". Kroppens celler byts ständigt ut, och psyket är en oavbruten ström av mentala processer, där endast växlingen är det beständiga.

Det som återföds — reinkarnerar — är inte en "själ" eller "personlighet"; utan det är psykiska processer som uppstår som en orsaksföljd av tidigare processer. Någon psykisk identitet finns inte mellan den tidigare inkarnationen och den senare, men illusionen av detta kan uppkomma genom erinringar.

Sinnet är ett hav av mentala föreställningar och upplevelser. Något "jag" existerar inte bakom dessa företeelser. Utan det psykiska "innehållet", utan tankarna, känslorna etc., finns inget annat än "the void" — tomrummet. Sinnet är en ström av mentala intryck och upplevelser och är utan fast kärna. Att tala om ett "ego" eller en "själ" innebär en felaktig uppfattning. Frigörelse från illusionen om ett beständigt "jag"

(Forts. på sid. 17)

HAR JESUS LEVAT?

I en nyutkommen bok "The Jesus of the Early Christians" lägger en professor i tyska vid Birkbeck College i England, G. A. Wells, 45, fram sina tvivel på att Jesus verkligen är en historisk gestalt. Professorn hade en strängt anglikansk uppfattning, tills han började ifrågasätta den historiska grundvalen för sin tro, något som mycket få troende gör.

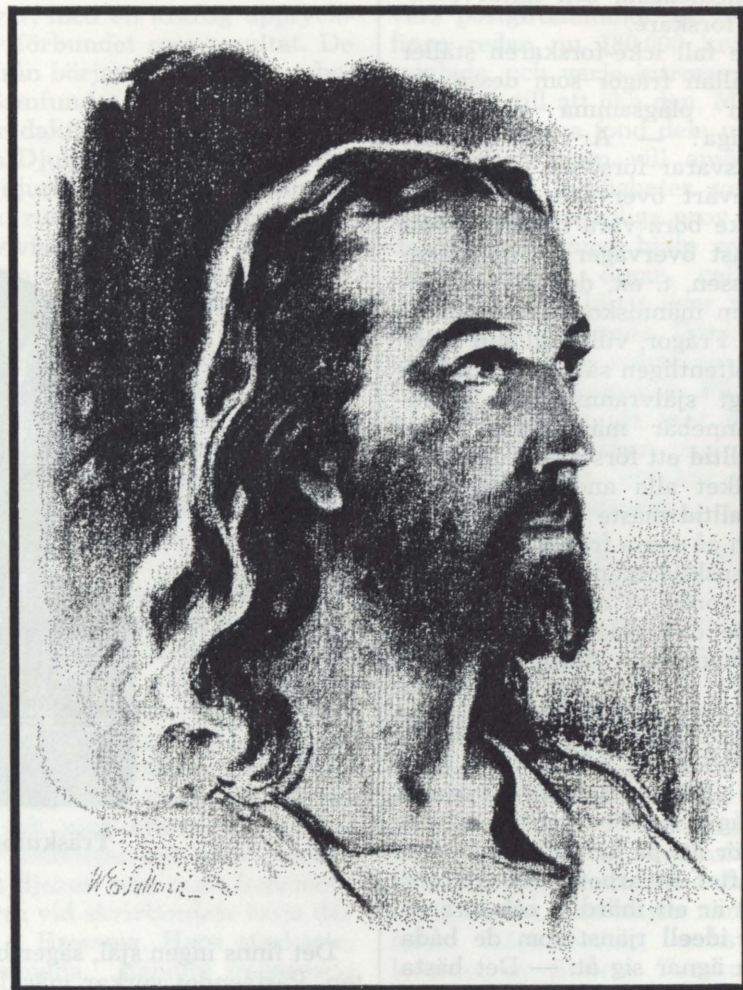
*

Den förste kristne författare som nämner Jesus är Paulus omkring 60 e. Kr., men Paulus brev visar en fullständig okunnighet om de händelser som senare nedskrevs i de s. k. evangelierna. Paulus har inget att säga om Jesu föräldrar, om jungfrufödelsen, om platsen där han föddes — han kallas aldrig "av Nasaret" — och inget om tidpunkten för Jesu framträdande, inget om rättegången eller om Johannes Döparen eller Judas; han nämner korsfästelsen men ger mycket få detaljer och upplyser inte om att den ägt rum i Jerusalem; han omtalar inga underverk och använder aldrig benämningen "Människosonen". Paulus återger inte heller några av evangeliernas Jesusord.

Det är svårt att tro, säger Wells, att Paulus var bekant med biografiska fakta om Jesus men medvetet utelöt dem för att i stället åter och åter upprepa vissa sparsamma fakta som han hade, nämligen döden och uppståndelsen. Man har svårt att tänka sig att han skulle ha tigit om underverken t. ex. Det är mera sannolikt att han inte var bekant med dessa uppgifter om Jesu historia och att de var myter som tillkom vid en något senare tid i kristendomens utveckling. Paulus säger att hela hans tro vilar på att Jesus är uppstånden, men han nämner ändå ingenting om den tomma graven.

För Paulus tycks Jesus, enligt professor Wells, ha varit en diffus gestalt som levat någon gång i det förflutna.

Även de icke-paulinska breven i Nya testamentet visar en anmärkningsvärd okunnighet om Jesu liv. Jakob hänvisar t. ex. aldrig till Jesus eller till evangelierna som källa för de moraliska föreskrifter han för fram, och han citerar aldrig Jesus. Det är tänkbart, skriver Wells, att Jakob aldrig hade hört

En konstnärs romantiska idé om Jesu utseende.

talas om mannen Jesus. Inte heller Petrus, som skall ha varit en av Jesu närmaste lärjungar, har några detaljer om Jesu liv att meddela; han ger inga uppgifter alls som har de personliga minnenas levande färg.

Allmänt kan sägas att de som först skrev om Jesus hade mindre att förtälja om honom än de som skrev vid någon senare tidpunkt. När de tidigaste av de apostoliska fäderna citerar något från sedermera kanoniserade skrifter, är det alltid från Paulus brev, aldrig från evangelierna. Det tyder på att de senare inte existerade på den tiden. Vid många tillfällen, när det skulle ha passerat utmärkt att åberopa sig på evangelierna, återger t. ex. Klemens i stället Paulus eller Gamla testamentet. Det förefaller uppenbart, anser Wells, att Klemens inte kände till evangelierna, fastän han hade kunskap om vissa traditioner om Jesus.

Detaljer om Jesu biografi börjar uppkomma vid början av 100-talet, och de utgörs då av många enskildheter ur olika källor.

De namn våra nuvarande evangelier har, lades till dem relativt sent, inte förrän omkring hundra år efter den föregivna korsfästelsen.

Okunnigheten om en historisk Jesus hos dem som tidigast predikade den kristna tron, har lett professor Wells till slutsatsen att kristendomens ursprung inte utgörs av någon sådan gestalt Jesus som beskrivs i evangelierna.

Lika tysta om en historisk Jesus är icke-kristna författare från vår tideräknings början och däromkring. Tacitus nämner omkring 120 e. Kr. "kristna" och säger att Nero anklagade dem för Roms brand och att de tillbad en Kristus, som hade avrättats av Pontius Pilatus, men något avgörande skäl till att anta att det verkligen levat en Kristus, som de kristna dyrkade, är inte detta.

Den judiske historieskrivaren Josefus nämner i sitt arbete om det judiska kriget, vilket berör Jesu tid, inte alls Jesus. I en annan historisk skrift av Josefus, som tillkom år 93 och behandlar judarnas hela historia, nämns Jesus vid två tillfällen, på ett ställe i korthet i prisan- de ordalag, men Wells har en utredning som han anser klart visar att avsnittet är ett senare kristet tillägg; det är nämligen obekant för flera författare som under de första århundradena e. Kr. omnämner Josefus arbete. På ett annat ställe nämner Josefus "Jakob, broder till Jesus, som kallades Kristus", men den lilla notisen saknar historiskt värde; det kan mycket väl vara fråga om en interpolation, d. v. s. ett senare tillägg till den ursprungliga texten. Man vet att kristna interpolationer har gjorts i vissa exemplar av Josefus arbeten. — Josefus nämner tre ledare med messianska anspråk, och man skulle ha väntat att han även ägnat något utrymme åt Jesus, om denne hade varit en messiansk gestalt. Nu ger Josefus inga som helst detaljer om Jesus, trots att han behandlar den tiden. Hade fakta varit vad evangelierna säger, skulle Josefus säkerligen inte ha ignorerat dem, anser Wells.

Den judiske filosofen Filo av Alexandria, som skrev under det första århundradet av vår tideräkning, nämner inte Jesus, men han berättar om esséerna, som han såg under en resa i Palestina.

Inte heller historikern Justus av Tiberias, som skrev omkring år 80 e. Kr., nämner Jesus.

Den omfattande rabbiniska litteraturen från den aktuella tiden är också tyst om Jesus. Det tidigaste omnämnandet av honom i rabbinisk litteratur är från början av 100-talet.

Wells menar att om de kristnas Jesus varit den man som evangelierna beskriver, skulle säkerligen med honom samtida författare ha nämnt honom i sina skrifter. Men nu har troligen Jesus aldrig funnits; hans biografi synes vara ett hopkok på vid den tiden vanliga religiösa föreställningar om mytologiska gestalter. De stora händelserna i hans liv, såsom jungfrufödelsen, lidandet och himmelfärden, var idéer som den tidens människor hade om många gudomligheter. Föreställningen om en gud som måste dö för att människorna skulle få leva var allmän i den miljö där kris-

tendomen uppkom. Flera sekter samlades kring det motivet. Attis, Tammuz, Adonis och Osiris var sådana gudar. Namnet Jesus betyder f. ö. på hebreiska "frälsning". — Religiösa mysteriespel om en gud som blir dödad, begravd men uppstår igen förekom på den tiden, och det är tänkbart, säger Wells, att väsentliga delar av Jesu biografi är baserad på sådana spel.

Det är professor Wells tes att Paulus brev utgör den egentliga början av kristendomens historia; de biografiska detaljerna om Jesu liv byggdes sedan upp på grundval av önskningar och förväntningar, som var allmänna bland den tidens judar.

Jesu etik, sådan den beskrivs i evangelierna, var inte något nytt och omvälvande, så som kristna gärna vill göra gällande. Alla etiskt acceptabla doktriner hos Jesus återfinns i tidigare litteratur. Seneca lärde osjälviskhet; broderlig kärlek till människosläktet hävdades av Seneca och Cicero; förlåtande, tolerans och fördragsamhet var dygder som predikades av många författare. Egypterna hade levnadsregler liknande de judiska tio Guds bud fastän betydligt fler till antalet.

I en del avseenden var kristendomen underlägsen icke-kristen etik. I kristendomen möter "getterna" ingen barmhärtighet vid den slutliga domen; de går till den eviga elden. Men läran om de slutliga straffen avvisades av Epiktetos, Seneca och andra icke-kristna författare. Wells påpekar också att evangelierna innehåller färre etiska regler än folk i allmänhet har för sig. I Markus finns det praktiskt taget inga alls. Dygderna är där fattigdom, självförnekelse, övergivande av vänner och släktingar, världslig avsägelse — med stor belöning i himmelriket som följd. Till Bergspredikans teser — som inte finns hos Markus — kan man finna paralleller i judisk litteratur. — Jesus underlät f. ö. själv att följa flera av de etiska regler som han enligt t. ex. Matteus och Lukas förde fram. Han dömd och fördömde, brukade våld (mot månglarna i templet); han var knappast kärleksfull mot fariséerna, som tilltalas med ord som "I huggormars avföda"; han använde också andra oförsynta tilltalsord, såsom "du dåre" m. fl.

Qumransamfundet av esséer, vilkas böcker har påträffats efter andra världskriget, dyrkade en messiasgestalt, Rättfärdighetens Lärare,

som väldigt mycket påminner om Jesus och som förföljdes av en ondskefull präst och slutligen blev dödad före år 63 f. Kr. De första kristna torde i mycket vara andliga arvtagare till esséerna, och bibelns Jesus kan ha lånat drag från deras Lärare.

Mycket i Jesu biografi överensstämmer med på den tiden vanliga messianska föreställningar. Man väntade ju på en befriare, och det var flera som i de tiderna utgav sig för att vara den i skrifterna utlovade Messias. Jesu historia verkar vara en förening av messianska förhoppningar och idén om en gud som måste dö och uppstå för människornas skull.

Kristna teologer uttrycker ju gärna stor tilltro till de kanoniska evangeliernas historiska värde. Men Wells anser det klart att de var rena propagandaskrifter, som inte ger någon historisk kunskap. De innehåller många motsägelser och orimligheter samt interpolationer och tillrättalägganden av liknande slag som de apokryfiska, av fornkyrkan inte godkända, evangelieberättelserna. Deras författare har ej haft någon respekt för historisk sanning.

*

Professor Wells menar att Paulus måste betraktas som kristendomens verkliga grundare. För honom var Jesus aldrig någon konkret gestalt. Det var först i och med de evangeliska berättelserna som den abstrakte frälsaren blev förvandlad till en figur av kött och blod.

*

Vi återkommer med redovisningar av skilda meningar om "The Jesus of the Early Christians".

Förläggare är Pemberton Publishing Co Ltd, 88 Islington High Street, London N 1.

Ockultism,
mysticism,
spiritism,
teosofi,
Swedenborglitteratur,
homeopati...

Katalog sänds på begäran.

RÖNNELLS ANTIKVARIAT

Birger Jarlsgatan 32

114 29 Stockholm

Tel. 08-20 21 63.

MEDIUMLIKNANDE FENOMEN HOS MENTALPATIENTER

Av Bo Johnson

På mentalsjukhusen förekommer en mängd olika psykiska avvikelser, som har nära släktskap med spiritualistiska s. k. mediala fenomen. Dr. Bo Johnson, som är psykiater på Lillhagens sjukhus i Göteborg — och dessutom teosof och präst i Liberala Katolska Kyrkan — delger oss några av sina erfarenheter av patienter med sjukdomssymptom som liknar en del av de fenomen som enligt spiritualismen innebär kontakt med andevärlden. Hans artikel är skriven utifrån ett allmänt psykiatriskt betraktelsesätt och får ses som ett inlägg i en kontroversiell fråga. Han är angelägen framhålla att hans erfarenheter är begränsade.

Den som arbetar på ett mentalsjukhus, träffar på människor på kronikeravdelningar som lider av schizofreni och liknande sjukdomar med hallucinationer, framför allt sådana som innebär att de "hör röster". Ofta berättar de sjuka att rösterna kommer från andar eller individer som de inte vet om de är levande eller döda. Dessa röster inkränskrar sig oftast till att kommentera vad personen ifråga gör, men ibland kan rösten uppträda som den förnuftiga delen av personligheten, uppmana till handling; den kan t. ex. säga: "Nu skall du borsta tänderna!", och detta stimulerar personen att utföra handlingen. Ibland kan rösten vara tvingande (imperativ) och kan få personen att utföra handlingar som är olämpliga, ja t. o. m. brottsliga. Dessa röster ingår som delsymptom i den schizofrena sjukdomen, och då den sjuke ytterst sällan kan acceptera att han är sjuk, uppfattar han inte rösterna som härstammande från en abnorm tankeprocess hos sig själv utan menar att de kommer från utomstående intelligenser. Eftersom dessa intelligenser inte syns, är patienten benägen tro att de är andar. Andarna uppfattas ofta som överlägsna personer i fråga och anses ha övernaturliga förmågor. — En gång lät jag testa en sådan patient med Rhines parakort med de fem symbolerna, men resultatet blev endast vad slumpen medgav, trots att patienten trodde att andarna skulle veta att gissa rätt! Liknande försök har gjorts på stora grupper av mentalspatienter, men inget resultat har erhållits som talar för paranormal förmåga. Man har således åtminstone med sådana metoder inte fått något belägg för att "anderösterna" skulle ha samband med någon övernaturlig psykisk funktion.

Nyss nämnde patient var intres-

sant även i ett annat avseende. Han hade varit helt normal och verksam men plötsligt haft en religiös upplevelse, då han på himlen sett Jesus, som också talat till honom. Detta hade gjort ett mäktigt intryck, och han återkom till det i decennier efteråt. Det anmärkningsvärda är att upplevelsen i stället för att vara konstruktiv och berikande för honom innebar början till hans kroniska schizofrena sjukdom. När man efteråt vill värdera synen, förefaller det ganska klart att den ingår i den schizofrena sjukdomen och inte bör betraktas som en från denna isolerad erfarenhet. Därigenom får upplevelsen en sjuklig valör, trots att den i sig själv var djup och storlagen.

Mediernas andebudskap har kritiserats för att de är så banala. Banalitet gäller också om de schizofrenas röster. De varierar från att vara ett otydligt mummel i bakgrunden till att ge enkla kommentarer eller vara hotande eller tvingande. Jag har aldrig träffat på röster som definitivt varit konstruktiva, och det borde nog ha skett, ifall andehypotesen om ursprunget till dessa sjukas röster vore riktig. Ty varför skulle de arma patienterna vara dömda att alltid åtföljas av negativt inställda andar? Om man försöker placera in rösterna i någon psykologisk mall, lämpar sig den psykoanalytiska mycket väl. — Det är f. ö. av intresse att notera att det slags innehåll som hörselhallucinationerna har, återfinns man i vad ännu sjukare, dementa patienter säger. (Där tar ytterligt primitiva impulser gestalt helt ohämmat som elakheter, svordomar etc.) Detta kan peka på att rösterna är verbaliseringar från primitivare skikt i psyket.

Psykiatern Nils-Olof Jacobson diskuterar liknande fenomen i sin

bok "Liv efter döden?" (1971) under rubriken "Besättelser" och relaterar några fall där en terapeut genom samtal med "anden" uppnått symptombefrielse för patienten. Detta uppfattas som ett indicium för att det verkligen rört sig om självständiga intelligenser, t. ex. avlidna, som talat genom patienterna, och dessas upplevelser skulle sålunda ha kunnat rubriceras som mediala i stället för sjuka. Men numer vet man också att schizofrena är påverkbara genom psykoterapi. Man skapar hos patienten ett förtroende för läkaren eller terapeuten och inleder sedan samtal kring de problem som ger sig tillkänna som rösthallucinationer. Härigenom gör man den sjukas problem medvetna för honom, och man kan då finna att hallucinationerna avtar. Man kan göra jämförelse med drömmarna, vilkas innehåll oftast ter sig främmande och ibland besvärande för den drömmande. En analys kan visa att drömmarnas innehåll motsvaras av undermedvetna problem, som, när de reds upp, inte längre ger upphov till drömmar av den typ det varit fråga om. Hos en schizofren patient kan man efter samtalsterapi få en tids symptomlindring, men sjukdomen finns där ändå i form av en psykotisk disposition. Jacobson diskuterar denna möjlighet i sin bok och kallar det suggestion. Uppenbarligen rör det sig om en psykoterapeutisk effekt.

Själv har jag behandlat en patient som hade kontaktproblem med det motsatta könet och hade byggt upp neurotiska föreställningar, som sedan tog form av rösthallucinationer. Efter psykoterapeutisk behandling blev han fri från rösterna, men de återkom senare, då han blev lämnad åt sig själv.

Sjukliga röster hos mentalspatienter påminner ju om motsvarande

fenomen hos s. k. medier, men jag har aldrig träffat på etablerade medier som patienter på mentalsjukhus eller hört talas om att de har behövt vård. Detta talar för att utvecklingen av mediumskap under de former som förekommer inom den spiritualistiska rörelsen, ej är mentalhygieniskt riskabla. De medier som jag personligen träffat, har inte heller gett intryck av att vara på något sätt psykiskt avvikande. Oftast har de dock ett speciellt temperament med impulsivitet och känslövarme. De präglas även av godhet och utåtriktad aktivitet, de är intelligenta och jagstarka. Konstitutionellt har de en löslighet i sin psykiska struktur och förmåga till impulsiv och förstärkt reaktion på en mångfald olika intryck, som de dessutom har svårt att isolera sig ifrån. På detta sätt liknar de barnen i sin spontanitet. Om detta temperament kombinerades med sämre begåvning och idémässigt armod, skulle det bli ett handikapp för dem. Hos de medier jag träffat har det dock kompletterats med en intellektuell-kulturell mognad och förmåga till värdering och ställningstagande efter rationella principer. Den konstitutionella omognaden blir således instrumentell, d. v. s. den utnyttjas av mediet, som tillfälligt — helst i trygghetsskapande rituella sammanhang såsom seanserna — kan återknyta kontakten med den.

Inom parapsykologin anser man att det utomsinnliga förnimmandet (ESP) sker på det undermedvetnas nivå eller i periferin av medvetandesfältet. För mediernas del underlättas detta genom att deras vanliga medvetna jag sätts åt sidan och andra, förut dolda, skikt av medvetandet träder fram. Efter seansens slut återtar det vanliga jaget sin position som personlighetens överhuvud. Mediet ställer här sitt sensitiva instrument till seansdeltagarnas förfogande, och under de rituella former som det sker, tycks det vara ofarligt; mediet kan alltid utan problem vakna till sitt gamla jag.

Jag har haft kontakt med flera patienter som i sitt temperament varit utpräglat extroverta, utåtvända, och av olika orsaker ej kunnat finna en inre styrka. Det visar sig att dessa människor är mycket motagliga för yttre och inre impulser av alla slag. Då det till den extroverta läggningen hör en dålig förmåga att utveckla effektiva psykologiska försvarsmekanismer (i Anna Freuds mening) drabbas det

medvetna jaget av osorterade intryck från det undermedvetna. Jaget kan alltså inte på riktigt sätt skydda sig mot dem. Eftersom det undermedvetna är mottagningsstation för den utomsinnliga varseblivningen, är det inte att förvåna att dessa personer berättar om en mängd paranormala upplevelser, vilka ofta ter sig skrämmande för dem. De är offer för sina intryck och kan inte riktigt bearbeta och införliva dem med sin vanliga livsuppfattning. — Teoretiska system såsom teosofi, Martinus lära m. fl. är försök till sådan integration, och man förstår deras attraktionskraft på personer med just dessa problem.

Det är inte bara den extroverta typen bland patienterna som har parapsykologiska upplevelser. Även dess motsats, den introverta, inåtvända, typen har dem. Denna typ är mera självständig, reserverad och emotionellt hämmad och uppfattar skarpare livets kontraster. Dessa patienters upplevelser har mera karaktär av väldefinierade varsel. De kan t. ex. se liktåg, vilket senare inträffar i verkligheten. Dessa upplevelser ger inte intryck av att komma från personens undermedvetna, utan de uppfattas som yttre händelser som han betraktar i helt vaket tillstånd. Detta antyder upplevelsens hallucinatoriska karaktär; den uppstår i det undermedvetna, men genom den inåtvända typens utvecklade försvarsmekanismer förmar den ej bryta igenom till dagsmedvetandet, då det finns en barriär mellan dessa två medvetandesnivåer, som den extroverte patienten delvis saknar. I stället för att presentera sig som en inompsykisk upplevelse i form av en intuition projiceras den som en utompsykisk upplevelse, förlagd till omgivningen. Mig veterligt har inga försök gjorts att närmare undersöka dessa förhållanden.

Om det nu inte finns några sjuka medier (med reservation för min begränsade erfarenhet) finns det då sjuka som utger sig för att vara medier? Jag har träffat på två fall som har varit intressanta ur den synpunkten. Det ena var en gift kvinna. Hon visade intresse för den spiritualistiska rörelsen, eftersom hon hörde röster inom sig och ansåg att de kom med budskap. Inom rörelsen fick hon reda på att det rörde sig om anderöster, och hon ville fortsätta med att utveckla denna "kontakt". Hon kände också att hon fick viss betydelse i egenskap av "karismatisk" person. Hon stannade

hemma, isolerade sig, låg mest till sängs, och tillståndet tedde sig alltmer sjukligt och egendomligt. Hon blev upptagen av sitt inre och negligerade yttrevärlden med dess krav, och när hon till slut matvägrade och var vårdslös med elden, var hon tvungen att mot sin vilja föras till mentalsjukhus. Den förändring hon genomgick med ökande upptagenhet av sina idéer och hallucinationer och med bristande verklighetssinne, kan ej tillskrivas självsuggestion utan måste bottna i sinnessjukdom.

Ett annat fall utgjordes av en hemmafru, som tagit kontakt med en spiritualistisk förening, eftersom hon ansåg sig besitta telepatiske förmåga. Hennes äktenskapliga förhållande var väl inte det bästa; hon hade uppsökt en läkare i närheten och, utan att hon velat tillstå det själv, känt en erotisk dragning till denne. Vid mina samtal med henne visade hon symptom på klassisk personlighetsklyvning, där ett andra jag ansåg sig ha paranormal förmåga. Helt plötsligt under samtalets gång förändrades röstläget och hon talade i falsett, monotont, forcerat och auktoritärt. Den nya personligheten, som framträdde helt abrupt, verkade som en förvrängning av den vanliga. Hon berättade i sitt förändrade tillstånd om ett platoniskt kärleksförhållande mellan henne och den andre läkaren och sa att de stod i ständig telepatiske kontakt med varandra; hon menade sig ha denna kontakt t. o. m. medan värt samtal pågick. Hennes personlighetstyp var sådan att det fanns anledning misstänka censureringar av erotiska impulser samt att hon ställde överkrav på sig själv. Hon verkade pryd och var av inåtvänd typ. Hos henne flyter således inte personlighetens olika nivåer ihop till en diffus helhet såsom hos den extroverta typen, utan det sker en uppspjälkning i olika fack. I ett befinner sig hennes vardagsjag, i ett annat hennes drift- och känsloliv, som har önsknningar som är oförenliga med hennes vardagsjag. Det uppstår en inre spänning, och genom någon process sker en avspjälkning av känslokomponenten från vardagsjaget. Denna del kommer att leva i en magisk föreställningsvärld, som ter sig psykotisk. Frågan återstår om denna patient skall rubriceras som schizofren, vilket mycket talar för, eller om det är en säregen psykologisk dissociation. (Forts. på sid. 11)

Krishnamurti.

Bland vårt århundrades profeter är antiprofeten Jiddu Krishnamurti en av de stora. Född 1897 blev han som fattig brahmangosse i tolvårsåldern upptäckt av de teosofiska ledarna Annie Besant och Charles Leadbeater och uppfostrades till att bli "Vehicle of the new World Teacher", den nye Världsläraren, och fick sedan en hel organisation, "The Order of the Star of the East" (Orden Österns Stjärna), ställd till sin disposition för att tjäna som plattform för hans budskap. Men så "abdikade" han, ville inte längre vara teosofernas Messiasgestalt. Han yttrade:

"Jag hävdar att sanningen är ett väglöst land och att man inte kan närma sig den på någon väg, genom någon religion, någon sekt... En tro är helt och hållet en personlig sak, och man kan inte och skall inte organisera den... Ni har förbrett er för denna händelse, för Världslärarens ankomst. I arton år har ni organiserat och spanat efter någon som kunde ge era hjärtan ny fröjd... som kunde göra er fria... På vilket sätt har en sådan tro svept undan alla livets oväsentliga ting? På vilket sätt är ni friare, större?... Ni kan bilda nya organisationer och vänta på ankomsten av någon annan. Det tar jag ingen del i, och inte heller i att skapa nya fängelser för tanken... Det enda jag vill är att göra människorna absolut och ovillkorligt fria..."

Sedan började Krishnamurti resa jorden runt och hålla föredrag, offentligt och i privata kretsar. På ett sätt verkade det som om han likväl hade funnit sig i den roll som världslärare och mänsklighetens vägvisare som han inte hade velat spela i teosofernas regi. Det kan onekligen verka litet inkonsekvent. I sin bok "God is my adventure"

(Gud är mitt äventyr) berättar författaren Rom Landau att han i Kalifornien frågade Krishnamurti rent ut: "Varför fortsatte ni att hålla föredrag även sedan ni uppgett er organisation?" — "Krishnamurti verkade förvånad. 'Det tänkte jag aldrig på', sa han efter en kort paus. 'Jag fortsatte att hålla föredrag av gammal vana, antar jag. Man hade fått mig att göra det alltsedan pojksåren; det blev en slags tradition hos mig, och jag fortsatte bara med det. Jag förmodar att jag på den tiden aldrig var fullständigt på det klara med vad jag gjorde. Det är först på de allra senaste åren som jag har blivit helt medveten om allt mitt dagliga görande och att jag inte längre handlar som om jag gick i en dröm.'" Alla som har litet kännedom om Krishnamurtis lära torde medge att det svaret verkar lika överraskande som frimodigt.

Men är det en lära han förkunnar? Vad man skulle vänta sig av en ny världslärare är ju att han kom med en ny uppenbarelse, att han gav nya svar på de gamla frågorna om vad vi är, var vi kommer ifrån, varthän vi går, om livets mening, om Gud, karma, reinkarnation etc. eller att han i varje fall tog ställning till de gamla svaren. Men det är just det som Krishnamurti inte gör, trots att han tillfrågats otaliga gånger. Lika konsekvent som Buddha nekar han att befatta sig med de välkända metafysiska frågorna, som sysselsätter de flesta sökare. Det enda som intresserar honom är hur människan skall kunna uppnå en direkt verklighetsupplevelse eller, om man så vill, gudsupplevelse.

Denna hans återhållsamhet i fråga om metafysisk uppenbarelse och spekulation måste nödvändigt leda till brytning med teosofin, en lära

Karl Christiansen:

J. KRISHNAMURTI

TALESMAN FÖR ANDLIG FRIHET

som just utmärker sig för sitt enastående omfattande och detaljrika metafysiska system. Men samtidigt gör denna nästan antimetafysiska hållning honom särskilt attraktiv för de sökande människor som varken vill eller kan tro — med undantag av det de själva upplever. Det är den sökande agnostikern som har mest glädje och utbyte av att höra eller läsa Krishnamurti.

Hans senaste bok "Freedom from the Known" (Victor Gollancz, London, 1969) är inte direkt skriven av honom, men den är en särdeles lyckad sammanställning av det viktigaste och intressantaste som han har uttalat under de senaste årens föredragsresor. Redaktör är Mary Lutyens, dotter till New Delhis berömda arkitekt och stadsplanerare, och det material hon använt har inte tidigare publicerats. Hon har gjort ett glänsande arbete; boken, som så lätt hade kunnat bli ett sammelsurium av citat, har något helgjutet över sig; innehållet är koncentrerat och översiktligt, och den ursprungliga talformens direkta appeller och intimitet gör den extra stimulerande. Det kunde vara frestande att citera litet av vad Krishnamurti har att säga om t. ex. "The Basic Nature of Man", "Self-Transformation", "Dissipation of Energy", "Learning about ourselves", "Perversion by Thought", "Drugs", "Revolt", "Total Revolution" och de många andra tidlösa och aktuella ämnen som dryftas, men vi låter det vara nog med några smakbitar om meditation, vad den är och vad den inte är. Med tydlig adress till Maharishi Maheshs så kallade transcendentala djupmeditation säger Krishnamurti (sid. 114):

"En annan metod ger oss ett särskilt ord och talar om för oss att om vi håller på och upprepar detta,

får vi någon extraordinär transcendent erfarenhet. Detta är rent nonsens. Det är en form av självhypnos. Genom att upprepa Amen eller Om eller Coca-Cola i det oändliga kommer vi givetvis att uppleva något, eftersom upprepning gör sinnet lugnt. Det är en välbekant metod som har praktiserats under tusentals år i Indien — Mantra Yoga kallas den. Genom upprepning kan man få sinnet att bli milt och stilla, men det är fortfarande ett sjaskigt och obetydligt litet sinne..."

Vad för slags meditation anbefaller Krishnamurti? Han säger:

"Meditation är att vara medveten om varje tanke och känsla, att aldrig säga att det och det är rätt eller fel utan endast betrakta det och umgås med det. I det betraktandet börjar man förstå hela tanke- och känslolivet. Och ut ur denna medvetenhet föds tystnad. Tystnad i förening med tanke är stagnation, död, men den tystnad som uppkommer när tanken har förstått sitt eget ursprung, sin egen natur, förstått att tanke aldrig är fri utan alltid gammal — denna tystnad är meditation i vilken meditatören är fullständigt frånvarande, ty sinnet har tömt sig självt på det förflutna..."

"Meditation är ett sinnestillstånd, i vilket en person betraktar allting med fullständig, total, uppmärksamhet och inte bara till en del. Och ingen kan lära er att vara uppmärksam, ty då är ni uppmärksam mot metoden, och det är inte uppmärksamhet. Meditation är en av livets största konster — kanske den allra största, och man kan omöjligt lära sig den från någon, det är dess skönhet..."

Men hur och när skall man helst meditera efter denna Krishnamurtis "metod" (som förresten påminner litet om buddhistens Satipatthana-meditation)? Svaret är när som helst och hur som helst.

"När du skaffar dig lärdomar om dig själv, iakttar då dig själv, hur du går, äter, vad du säger, pratet samt hat och avundsjuka — om du är medveten om allt detta inom dig, utan något val, då är det en del av meditationen."

"Meditation kan äga rum när du sitter i en buss eller promenerar i skogen fylld av ljus och skuggor eller lyssnar till fåglarnas sång eller ser på din hustrus eller ditt barns ansikte."

Här har vi en fundamental skillnad mellan meditation och pseudo-

meditation: frågan om var och när spelar en roll endast för den sistnämnda, som har sin plats utanför vår dagliga verklighet, både i överförd och bokstavlig mening, i ett stilla rum där man inte störs av familjen eller världen utanför. Den är ganska fordrande, pseudomeditationen; dess isoleringskrav är svårt

att uppfylla för många av oss, det är praktiskt taget hopplöst att "meditera" ostört, när man är en ung mor eller när huset är lyhört. Men tänk om det kan vara meditation, äkta meditation, att se på sitt barns ansikte! Den som inte har tid att meditera på det sättet har inte heller tid att leva.

EN FRÅGA OM INTEGRITET

Av Charles Harvard Gibbs-Smith

Condonrapportens hela integritet var ointetgjord långt innan den skrevs, när Robert Low 1966 författade sitt memorandum till styresmän vid Coloradouniversitetet. Vilka förtjänster den färdiga rapporten än må äga, var den oundvikligen fördärvad i förväg genom vad som avslöjats i Low-dokumentet. Jag har väntat länge och förgäves på att detta skulle offentligt tillkännages; nu känner jag att jag måste säga det själv.

Mitt syfte med denna artikel är oberoende av frågan huruvida UFOs är farkoster från rymden, hamburgerkorvar som utkastats från ballonger eller fläckar framför ögonen på nevrotiska skvallerackor. Det som här intresserar mig är det anseende och den karaktär som en vetenskaplig rapport har, nämligen Condonrapporten "om det vetenskapliga studiet av oidentifierade flygande föremål", som färdigställdes 1968 och offentliggjordes i januari 1969.

Den 9 augusti 1966 skrevs ett konfidentiellt memorandum av Robert J. Low till styresmän vid Coloradouniversitetet rörande det föreslagna kontraktet mellan universitetet och Förenta staternas flygvapen gällande UFO-forskning som skulle bekostas av allmänna medel med ett belopp av omkring en halv million dollar. Projektet skulle ledas av professor Edward U. Condon med Robert Low som samordnare och forskningsledare. Lows memorandum skrevs innan kontraktet mellan universitetet och flygvapnet undertecknats. Det var rubricerat "Några tankar om UFO-projektet" och innehöll bl. a. följande:

"...Vår undersökning skulle utföras nästan uteslutande av skept-

tiker, som, fastän de inte rimligtvis kunde bevisa ett negativt resultat, skulle kunna — och förmodligen också komma att — lägga fram ett imponerande bevismaterial för att det inte finns någon verklighet bakom observationerna. Tricket tror jag skulle vara att beskriva projektet så att det för allmänheten skulle synas vara en fullständigt objektiv undersökning men som för vetenskapsmännen skulle ge bilden av en grupp skeptiker som gjort sitt bästa för att vara objektiva men vilkas förväntningar att finna ett tefat varit nästan lika med noll. Ett sätt att göra detta vore att lägga huvudvikten inte vid de fysiska fenomenen och deras utforskning utan i stället vid de människor som gör observationerna — en psykologisk studie av de människor och grupper som rapporterar att de sett UFOs. Om tyngdpunkten lades där i stället för på en undersökning av den gamla frågan om tefatens fysiska realitet, tror jag att den vetenskapliga världen snabbt skulle fatta meningen med det hela... På detta tidiga stadium är jag benägen anse att om vi griper oss an med uppgiften på rätt sätt och bemödar oss att få med de rätta människorna och har framgång i att ge den bild som vi vill ge åt det vetenskapliga samfundet, så skulle vi kunna slutföra arbetet till gagn för oss själva..."

Lows inlaga upptäcktes av en tillfällighet i slutet av 1967 av en forskare inom projektet och avslöjades för allmänheten av tidskriften Look i maj 1968. (Look-artikeln återgavs i sin helhet i Sökaren nr 8, 1968.) Då hade redan projektets chef professor Condon tillåtit sig uttalanden

(Forts på sid. 15)

VAD SÄGER BIBELN VÅR TIDS MÄNNISKOR?

Bibeln kallas som bekant också "Guds ord". Och många kristna har föreställningen att Gud talar till mänskligheten direkt genom varje ord i bibeln — de är bokstavstroende; de tror t. ex. att Paulus brev är gudomlig sanning ord för ord, giltig även för vår tid.

Vad har då Paulus att säga till vår tids människor?

Till kvinnorna:

"Såsom kvinnorna tala i alla andra de heligas församlingar, så må de ock tala i edra församlingar. Det är dem icke tillstätt att tala, utan de böra underordna sig, såsom lagen bjuder. Vilja de hava upplysning om något, så må de hemma fråga sina män; ty det är en skam för en kvinna att tala i församlingen." (1 Kor. 14: 34—35.)

Till de homosexuella:

"Veten I då icke, att de orättfärdiga icke skola få Guds rike till arvedel? Faren icke vilse. Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare, varken de som låta bruka sig till synd mot naturen eller de som själva öva sådan synd..." (1 Kor. 6: 9.) — Den svenska översättningen är synnerligen besljöad. Ordagrant översatt från grekiskan står det: "Varken horiska människor eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare eller glädjegossar eller pederaster..." De två sista substantiven är grek. *malakoi* resp. *arsenokoitai*, varav det första betyder vekling, vällusting och, mer speciellt, pojkar eller män som låter utnyttja sig för homosexuellt umgänge. Det andra ordet är sammansatt av ett ord som betyder man och ett som betyder ungefär ligga, och det betyder alltså pederast (homosexuell). (Uppgifterna om vad som på originalspråket står i 1 Kor. 6: 9 har lämnats av docenten i Nya testamentets exegetik Lars Hartman.) I den nya engelska bibelöversättningen står "homosexual perversion" (homosexuell perversitet).

Till de långhåriga:

"Lär icke själva naturen eder att det lärer en man till vanheder, om han har långt hår?" (1 Kor. 11: 14.)

Till dem som inte "vill arbeta":

"Redan när vi voro hos eder, gävo vi ju eder det budet: om någon icke vill arbeta, så skall han icke heller äta. Vi höra nämligen att somliga av eder föra en oordentlig vandell och icke arbeta, utan allenast syssla med sådant som icke kommer dem vid." (2 Tess. 3: 10—11.)

Till dem som opponerar sig mot överheten (t. ex. i fascistiska stater eller vägrar värnplikt):

"Var och en vare underdånig den överhet som han har över sig. Ty ingen överhet finnes, som icke är av Gud; all överhet som finnes är förordnad av Gud. Därför, den som sätter sig upp mot överheten, han står emot vad Gud har förordnat; men de som stå emot detta, de skola få sin dom." (Rom. 13: 1—2.)

ÄLVOR — FINNS DOM?

I nr 3, 1966 (nu slutsålt) hade Sökaren en artikel av Ivan Troëng om föregivna fotografier av älvor. Det var två flickor, Elsie, 16, och Frances, 9, kusiner, som år 1917 hade tagit några fotografier av älvor som de sett leka i naturen. Dessa bilder väckte stort uppmärksamhet i pressen, och den kände deckarförfattaren och skaparen av Sherlock Holmes-figuren Sir Arthur Conan Doyle, som var spiritualist, skrev en bok om fallet. Han trodde på bildernas äkthet, men många tvivlade

Frances och älvor.

förstås och menade att det var trickfoton.

I februari i år, över femtio år efteråt, intervjuades Elsie och Frances var för sig i engelsk TV. Intervjuaren försökte få dem att medge att bilderna inte var äkta — bl. a. genom att upprepade gånger fråga dem om de kunde svära på bibeln att de talade sant — men de båda damerna stod helt fast vid att det var verkliga fotografier av älvor, som de själva hade sett.

Francis, nu 62 år, tillfrågades: "Tror Ni fortfarande på älvor?" Hon svarade: "Javisst, det är en del av mitt liv." Hon försäkrade också att älvarna på fotografierna var precis lika dem som de hade sett med egna ögon.

Elsie sa: "Vi såg och fotograferade älvor. Vi hade sett dem många gånger. Vi tror båda fortfarande på dem." Hon omtalade också att hon aldrig sett älvor på någon annan plats än där fotografierna togs och bara när hon var ensam tillsammans med Frances.

En fotoexpert framträdde i TV-programmet och förklarade att modeller hade använts men på ett så skickligt sätt — med känsla för "bildkomposition" — att det föreföll osannolikt att flickorna själva kunde ha gjort det. Hur det hade skett kunde han inte säga. Man visade experten fotografier som tagits av Elsie och frågade: "Tror Ni att älvfotona var tagna av samme

Elsie och en gnom.

fotograf?" Efter en stunds tvekan svarade han: "Ja, jag skulle tro det."

Men Elsie sa att hon kunde svära på bibeln att hennes far inte hade haft någonting att göra med bilderna.

Conan Doyle tog på sin tid originalnegativen till två fotoexperter, och ingen av dem kunde finna något tecken på trick.

Källa: Psychic News, nr 2021, London.

DENIS LINDBOHMS MODER

Dénis Lindbohms moder — född 1900 — berättar att hon redan som mycket liten upptäckte att hon hade "det sjätte sinnet". Hon kunde se och höra vad andra inte kunde se och höra.

— I det hus där jag bodde med min mor, "såg" jag två damer och "hörde" barnskrik. Jag var inte ensam om att uppleva detta. Min mor gjorde det också. Dessa personer hade bott i huset före oss. — Så en dag fann min mor ett underligt paket undanstoppat på vinden. När hon öppnade det visade det sig innehålla de förtorkade resterna av ett barnlik. Det överlämnades till prästen, som myllade ner det, och sedan blev det lugnt i huset. Det var i orten Vanstad i början av detta sekel. På den tiden var det en oerhörd skam att få ett "oäkta" barn. Man kunde göra barnamord hellre än ta skammen.

Allt oftare såg sedan Gunborg Lindbohm varelser som var osynliga för andra. Hon tycktes ha förmågan att uppfatta dem som lämnat sin kropp.

Frances och en älva.

— Jag insåg att människan inte dör, när kroppen dör. Och jag förstod att ett psyke kan dröja sig kvar på en plats många år efter det kroppen dött. Ja, jag mötte kvardröjare ända från riddartiden. En gång i orten Everöd såg jag en månljus natt en riddare i glimmande rustning gå omkring bland högar där det förut funnits ett slott, ett kvardröjande i det hopplöst förgångna.

Men Gunborg Lindbohm säger också att det föreföll som om vissa fenomen var "någon form av inspelningar" i vilka det inte fanns mer medvetande än i en film som en gång spelats in i levande liv och sedan spelas upp gång på gång med blott illusoriskt liv.

— När jag under en tid bodde på slottet Trolldenäs, såg jag ett sällskap män och kvinnor i ett förflutet sekels dräkter dansa och leka i parken, men de såg mig inte, fastän jag försökte få kontakt med dem. De föreföll vara någon sorts inspelningar i rumtidväven, och de var mycket levande; varken ljud eller färg fattades. — Å andra sidan mötte jag en gång på Snogeholms slott en man från Gustav III:s tid, och han gjorde en gest åt mig att följa honom upp för en trappa. Jag sviktade, skräcken fick makt över mig. Det har jag ångrat, men det är så dags nu. Han var ingen inspelning utan en medveten varelse, om ej av kött och blod.

För Gunborg Lindbohm har de utomsinnliga upplevelsorna lett till en ljus syn på framtiden-döden.

— Framtiden är inget hot, den är ett löfte.

MEDIUMLIKNANDE (forts.)

tion. Tyvärr gav jag mig inte in på att behandla henne psykoterapeutiskt med avsikt att skapa en för- ening av de två avspjälkade komponenterna i hennes personlighet. Skulle detta ha kunnat genomföras, vilket jag inte håller för omöjligt, talar det emot schizofrenidiagnosen.

Sammanfattningsvis kan sägas att de mentalsjukas hallucinationer, telepati etc. synes identiska med parapsykologins, men till sitt innehåll torde de dock uteslutande vara egna subjektiva psykiska upplevelser hos patienterna.

Inom parapsykologin studeras normala, jag-starka personligheter, som kan "i jagets tjänst" försätta sig i ett anormalt psykiskt tillstånd och glimtvis hämta upp paranormalt material från sitt undermedvetna. Den paranormala impulsen tycks också vara stark med stor genomslagskraft, så att den kan bli medveten i dagsmedvetandet. Detta förklarar överrepresentationen av upplevelser i samband med olyckor etc.

Sjukhuspatienterna lever sin vardag i ett sjukdomsbetingat konstant anormalt psykiskt tillstånd med ständig tillgång till undermedvetet material, som presenterar sig i form av telepati, hallucinationer etc. All erfarenhet talar dock för att innehållet är direkt beroende av personens egna problem, som är förträngda till det undermedvetna och tar form som störande röster m.m. Dessa patienter tycks ej ha någon ökad mottaglighet i det undermedvetna för utifrån kommande utomsinnliga stimuli, och de är således dåliga på att i förtid varsla om olyckor etc. — Det äkta parapsykologiska skulle således inte vara att ha upplevelser av utomnormala röster utan att ha ett känsligt och utskiljande instrument i det undermedvetna, som kan registrera och utvälja intryck utifrån. Det finns inget skäl att tro att dessa patienter med mentala sjukdomar skulle vara mera ESP-begåvade än befolkningen i övrigt. Man möter sällan genuina parapsykologiska fenomen hos patienterna, och de får förmodas äga ESP i samma utsträckning som normalbefolkningen. Men det finns rika möjligheter att hos mentalpatienterna studera det undermedvetnas fenomen, eftersom barriären mellan det undermedvetna och dagsmedvetandet hos dem är söndrad.

LEVNADSKONST

Att leva är ingen lätt uppgift. Många gånger kan den överstiga en människas förmåga. Våra personliga svårigheter och resurser är också så olika. En del av oss är lyckligt lottade med kroppslig och själslig styrka, andra har brister som hindrar självförverkligande och lycka. Många är sjuka, disharmoniska, trötta, fattiga, ensamma. En del befinner sig i en så svår livssituation att de bara kan se fram emot en dag i sänder. Att försöka lära dem som har det värst levnadskonst förefaller förmätet.

Men vi tror att själen har oanade möjligheter även i tider av största betryck. Ljus kan tränga in i själens mörka natt. Ofta har den hårt drabbade stillheten och ensamheten som behövs för att gå in i sig själv och i tanken söka sig mot världens medelpunkt. Många av dem som betytt mest för kulturen har varit sjuka människor.

Vi hoppas att de tankar som vi här samlat skall ha något att ge alla läsare, även om de för en del först kan synas ovidkommande och inte tala till dem i deras situation.

Agne Windmark:

Jag läste en gång ett ordspråk, som löd ungefär så här: "Den som drömmer vackra drömmar men inte söker förverkliga dem, han blir sjuk." — Att tänka sköna tankar kostar inte på; man får dem gratis — men att föra ut dem i praktiskt handlande, det kräver kraft och är många gånger svårt.

En av de bästa lärare i praktisk livskonst jag haft var Ernst Killander, vegetarian (ordförande i Svenska Vegetariska Föreningen i 23 år), fredsarbetare, idrottsledare och filantrop, ordförande — vid sin bortgång 1958 — i 23 olika ideella föreningar och kommittéer. I ett tjugotal år samarbetade jag med honom i "ideell tjänst" — som han kallade det. En dag kom jag underfund med att han var en unik människa och beslöt att studera honom.

AGNE WINDMARK
STURE EMBY
LINDA LYSELL
SVEN MAGNUSSON

Ett av de sista fotona av Ernst Killander, tillsammans med fru Lily i hemmet i Drottningholm.

Jag såg att han alltid var vaken på varje tillfälle som gavs att vara till hjälp och nytta där han gick fram. Såg han t. ex. en "tant" på en järnvägsstation med en tung väska, var han strax framme och övertog bärandet. På julafton när alla andra ville vara hemma och ta igen sig, ordnade han med underhållning med musik och sång på Stockholms Centralstation, så att alla de hemlösa där nere fick lite trevligt. Han införde också "frivillig" musik och underhållning på sjukhus — det har blivit en institution. Han var en av initiativtagarna till radions morgonandakt, en världsnyhet från Sverige. Han startade skolungdomens idrottstävlingar året för Stockholms olympiaden, 1912, och ledde dem sjuverant i 47 år. Han skapade orienteringen, den sanna amatöriddrotten, och förde fram den till en världsiddrott. Knappast någon svensk idrottsledare har varit så älskad bland folket i leden som "Kille" bland orienterarna.

En dag ringde honom en dam till hans lilla "kansli" på Wallingatan, där han under pensionsåldern organiserade sin vittgrenade ideella verksamhet. Hon framhöll att Sven Jerring snart skulle fylla 60 år och att man borde göra något för honom i form av en fond. Och sen var det ingenting mer med det. Kille tog på sig jobbet att sköta om det hela. Han samlade ihop en grupp pensionerade damer, som med entusiasm åtog sig att arbeta gratis med utsändning av trycksaker, registrering etc. Han satte igång alla sina vänner i radio och press. Själv fick jag hjälpa till med att formulera upprop till tidningarna. Det blev den största insamling som dittills gjorts i Sverige för en enskild person. När Kille hade sin miljonredo-visning klar, kunde han med gott samvete deklarerat att hela bruttot av insamlingen var med — inte ett öre hade gått till omkostnader, allt hade gjorts gratis och genom donationer!

En gång en vårdag stannade jag Kille på trottoaren och frågade honom — han var då över 70 år: — Hör du, Kille, vad är din hemlighet? Du säger alltid ja, vem som än ber dig om något, och du sitter halva dagarna i telefon och ordnar att folk får hjälp med en massa saker. Du ställer nästan alltid upp, vem som än ber om ett handtag... Hur kan du klara allting, hur hinner du, hur kan du organisera allt utan att slitas ut?

— Det är mycket enkelt, sa han. Varje morgon när jag cyklar från Drottningholm, så ber jag en bön och den lyder så här: "Hjälp mig att vara till glädje och nytta idag." Och då får jag alltid inom mig svaret vad jag skall göra. Och sen när jag kommer till kontoret sätter jag igång...

Ernst Killander var en glad och lycklig och anspråkslös människa. Han tyckte aldrig om att man talade om honom själv. Om man någon gång frågade honom hur det stod till — han hade ju dåligt hjärta den sista tiden — så sa han bara: "Nu skall vi inte tala om mej, nu skall vi tala om vad som händer och sker..."

På grundval av den praktiska kristna idealism, som Kille vuxit upp med i barndomshemmet och genom skolåren i Skara läroverk — där han som elev var rektorns "sekreterare" och idrottsledare hela gymnasietiden — och som följde honom livet ut, kan man säga att han målmedvetet dag för dag jobbade för att göra jorden bättre. Som en nära vän till Kille fick jag efter hans bortgång tillfälle gå igenom hans väldiga samlingar av idrottsliga och andra ideella handlingar. På en liten lapp fann jag det här citatet ur psalm 458 i den svenska psalmboken, nedskrivet med hans prydliga handstil: "Så prisa din Gud, du min kropp idag, för vägens och bördornas skull." Jag tycker att det är en sentens, som bättre än någon annan karakteriserar den praktiska levnadskonstnären och människovännen Ernst Killander.

Min tanke om levnadskonst för oss vanliga vardagsvandrare är att vi gör klokt i att "spänna vår vagn efter en stjärna". Man kan se sig om i världen efter levnadskonstnärer och lära av dem. De är inte många, men ibland känner man doften av en god människa, och — som någon har sagt — "man måste vara god för att vara stor".

Sture Emby:

Något fast "recept" på levnadskonst har jag inte — varken för andra eller mig själv. Var och en synes mig reagera och handla efter sina förutsättningar och efter nuets krav och möjligheter. Men det utesluter inte att man till viss individuell hjälp kan belysa enstaka vägar och livsmetoder.

Tillvaron synes mig lära att följande är väsentligt:

Att veta med sig att människan endast är en liten "mikrob", inordnad i något mycket stort — men med ett oerhört ansvar.

Att förstå att ens väg är mycket personlig — såsom ens karaktär och utseende är personliga — och därmed lära sig vara trogen sin natur, sin aning och övertygelse.

Att sköta sina livsuppgifter med omsorg och pliktuppfyllelse.

Att vara inställd på bakslag och motgångar, ty sådana är en av livets ingredienser.

Att studera och dra lärdom av de stora föregångarna, världsåterlösarna, de stora tänkarna och även av de osynliga, alltid närvarande hjälparna.

Att — om möjligt — ge ifrån sig minst lika mycket som man tar emot.

Att undvika att inlåta sig på sådant, där man måste bli en förlorare.

Att betrakta alla människor och väsen som universellt likställda med samma, om ock individuella, möjligheter.

Att älska
ska vara vår största uppgift.
Och i Kärlekens tjänst
ska vi finna nog
och övernog
att göra.

Stina Emby

Att inte skada eller "slå igen".

Att ej bli nedstämd av s. k. oförrätter, ej heller entusiastisk av s. k. ynnestbevis eller framgångar.

Att lära sig förstå och tycka om alla varelser och det "budskap" de har till en.

Att ta tillvaron med ro och inte bli upprörd av de förändringar som måste komma.

Att inrikta sig på en alltmer förfinad mental och fysisk livsföring; den senare som en vegetarisk och om möjligt giftfri närings- och livsform.

Att inse lekens, omväxlingens, sinnelevets möjligheter till tillfredsställelse, harmoni.

Att göra det bästa av denna världens möjligheter och inrikta sig på optimism och livsglädje,

och därmed, gradvis, via inkarnationernas rad, eliminera personliga "mentala fängelsetillstånd".

Att upptäcka hur alla i tanke och kärlek avancerade individer i grunden har samma uppfattning om livet och dess lagar.

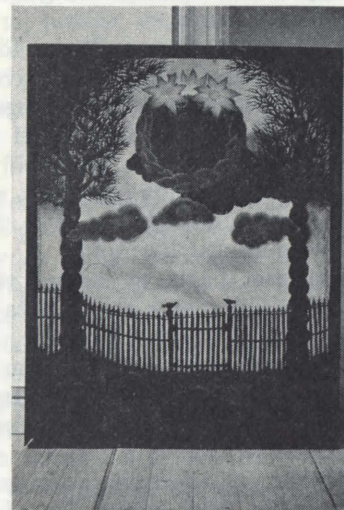
Vänd!

Sture Emby under föredragsafton i Växjö 1969.

"Gipskyrkan"

"Vägen till evigheten"

Linda Lysell:

Det enda jag kan berätta om är mina målningar, hur de kommit till, vad jag vill med dem.

Att måla eller skapa överhuvudtaget är ju ett sätt att leva eller se på världen. För mig är det som en slags meditation; medan man målar befinner man sig utom tid och rum. Förnimmelser, drömmar, visioner och tankar om livet och döden för en in i den andliga verkligheten. Det är väl ett sätt att fly den karga verkligheten, ett sätt att överleva andligt, samtidigt som det känns som en protest mot detta samhälle. Det är en sådan glädje att få delge andra sina upplevelser och känna deras glädje över att se dem.

Färgerna tjänar mig som medium, har sitt eget liv och uttrycker något i sig; t. ex. fransk ultramarin som är lika djup som himlen och uttrycker svindlande evigheter; och röd krapplack som är lika full av liv som blod och med en gnutta gult som skimrande rubin o. s. v.

"Jordens finaste doft"

Linda Lysell

Jag målar barndomsförnimmelser, minnen — tänk gipskyrkan i vår barndoms julkrubba med sina lysande röda fönster gjorda av rött karamellpapper, så många minnen och dofter bara den väcker.

I ett annat arbete har jag målat tankar om reinkarnationen. Det har

jag kallat "Jordens finaste doft", där rådjuret står och betraktar sitt förra liv (hennes fäll på sömnens säng) med de första spirande hornen i det nya livet.

Jag tror vi lever i en värld full av mystik och förbluffande ting, som vi inte vet något om.

Sven Magnusson:

Utan anspråk på att vara levnadskonstnär vill jag ge några synpunkter på konsten att leva.

Jag tror att det till stor del gäller att värja sig. Samhället är fullt av onda ting av både fysisk och psykisk natur. Det är av vikt att välja sin livsmiljö, den biologiska såväl som den andliga. Om möjligt skall man undvika det fysiskt nedbrytande: med bensinångor och skorstensrök bemängd luft, otjänligt dricksvatten, fördärvade födoämnen, tobak, alkohol och andra skadliga stimulantia. Man bör också vara på sin vakt mot det andligt nedbrytande, ty det är av betydelse att man ger själen god näring liksom kroppen, så att man höjer glädjen, friden och kärleken i sin själ. Det gäller att värja sig mot det onda i miljön.

Jag tror också det gäller att söka ut det värdefulla, nyttiga och sanna som finns i vår fysiska och andliga omgivning. Konkret vill jag säga att det vegetariska levnadssättet synes mig vara den goda grunden på vilken man kan bygga sitt liv. Som råkostare och vegetar får man god hälsa i det man intar nyttig föda och undviker gift- och bristkost; själen upplever då en frigörelse som underlättar dess benägenhet för det goda.

För vår andliga väg måste ledstjärnan vara vår egen "känsla". Det gäller att genom studier och goda impulser bygga upp ett rikt inre liv, som håller för påfrestande som finns och som kan komma. Men att utveckla personligheten allsidigt är en svår sak. Det innefattar arbete med både känsloliv och förståndsförmåga. Eftersätter man något av det, blir personlighetsutvecklingen skev.

Vilka lärare man söker ut, är ett avgörande för det personliga omdömet. Själv har jag inga favoriter men finner impulser på skilda håll — hos diktare, filosofer, arbetskamarater... För medkänslans utbildning kan det vara av vikt att läsa skönlitteratur — om man väljer med kräsen smak och inte anammar alla dagens idoler. För intellektets slipning kan det vara lämpligt att läsa litteratur som belyser det kritiska, analytiska tänkandets värde.

Det finns många vishetsböcker med tankar som är värda allt beaktande. På måfå slog jag upp i Sverre Holmsens aforismsamling "Levande visdom" och fann följande av Stendhal: "Kärleken är civilisationens under." Meditera över det!

INTEGRITET (forts.)

och aktiviteter helt utanför sin uppgift som opartisk vetenskaplig forskare och ledare för projektet.

Publiceringen av memorandumet och av professor Condons aktiviteter ledde till en bitter kontrovers, vars resultat blev att Condon avskedade två av sina kolleger i kommittén. (En av dessa var professor David Saunders, som var den forskare som upptäckte existensen av Lows inlaga. Han har skrivit boken "UFOs? Yes!", där han berättar om förhållandena inom Condon-kommittén samt tar ställning för fortsatt UFO-forskning. Red.)

Lows memorandum kan endast uppfattas som en medveten handling med syfte att vilseleda; att vilseleda först den vetenskapliga världen och sedan därigenom hela allmänheten. Jag känner inte till någon modern parallell till ett så cyniskt dubbelspel av en ämbetsman vid ett universitet, vilken, förutsätter man, skall ägna sig åt sanningens sökande. Genom att en sådan inlaga skrevs omintetgjordes redan från början hela projektets integritet. Robert Lows ord avslöjar att allting i rapporten — läsaren ovetande, vare sig han är forskare eller lekman — ytterst skulle tjäna syftet att ge en förvanskad bild av saken, varigenom "den vetenskapliga världen snabbt skulle fatta meningen med det hela". (Ordagrant: snabbt skulle få budskapet. Red.) Detta betyder i klartext att en medveten förvrängning av sanningen planerades innan kontraktet med flygvapnet undertecknades, vilket i sin tur pekar på ett samtycke med någon person eller grupp till vad "budskapet" skulle vara. Sålunda måste oundvikligen en anda av förvrängande ha genomträngt hela rapporten, avgörande för vad som inkluderades och exkluderades, vad som uppvärderades och nedvärderades, vad som sades på speciellt sätt och vad som inte sades, vad som antydde och vad som inte antydde. Kort sagt rapporten var från början dömd att bli fördärvad. (Denna slutsats förefaller inte övertygande. Enligt Condon följdes aldrig Lows rekommendationer — som Condon själv enligt sin egen uppgift var ovetande om, till dess de offentliggjordes. Men memorandumet avslöjar onekligen en hel del om inställningen hos den man som blev UFO-projektets nyckelfigur. Red.) Genom att författa denna inlaga

har Low gett vanheder åt sig själv och åt hela projektet och alla som varit knutna till det och inte minst åt Coloradouniversitetet. Inlagan visar också ett förakt för UFO-ämnet, som universitetet vackert betalades för att undersöka; och förakt är inte förenligt med vetenskaplig forskning. Det är i ett civiliserat samhälle allmänt accepterat att en vetenskaplig forskares integritet är lika helig när han undersöker effekten av läppstift på sexappeal som när han söker botemedel mot cancer. Endast en skurk skulle anse något annat.

Vad som understryker det intryck av öarlighet som omger hela projektet är att ingen gång har Lows memorandum förkastats eller ens beklagats av någon av parterna i saken och inte heller — till dess skam — av amerikanska vetenskapsakademien. Varken Coloradouniversitetet eller flygvapnet har haft ett ord till förklaring på ett beteende som drabbar själva grunden för vetenskaplig integritet.

Det är alldeles uppenbart att amerikanska vetenskapsakademien ansåg att denna sak inte var värd att ställa till något bråk om, annars skulle den ha skridit till handling, och detta är en av de mest beklagliga aspekterna av hela saken. Akademien skulle naturligtvis omedelbart ha desavuerat professor Condon, om den inte fått det tillfredsställande bevisat att han inte visste något om memorandumet förrän det hade publicerats; och den skulle klart ha fördömt honom för att han fortsatte projektet, sedan han hade fått kännedom om inlagan.

Vad beträffar Coloradouniversitetet var dess plikt klar som dagen; det skulle ha avskedat Low liksom alla som varit förbundna med hans inlaga, och det skulle omedelbart ha lagt ned projektet och återbetalt pengarna till flygvapnet. (Säkerligen var både Low och Condon olämpliga som ledare för UFO-projektet, men universitetet kunde ha rekonstruerat kommittén under ny ledning. Red.) Det faktum att universitetet inte gjorde något av detta och inte gjorde något som helst ofentligt uttalande som förkastade memorandumet — och till och med lät projektet fortsätta som om ingenting hade hänt — utmärker det nu som ett vanryktat litet college åt vilket jag hoppas att inget projekt av betydelse någonsin mer kommer att anföras.

(Forts. på sid. 18)

JOSÉ ARIGO DÖD

Den världsbekante psykiske kirurgen i Brasilien José Arigo, 52, omkom vid en bilolycka den 11 januari.

Arigo — eller José Pedro de Freitas som han egentligen hette — var ett stort namn i Brasilien. Men flera gånger dömdes han för "olagligt utövande av läkekonsten" och sattes i fängelse. En tid beskyddades han av Brasiliens president, vars dotter han opererat.

Begravningen i helarens hemstad Congonhas bevittnades av enligt uppgift 30.000 människor. Två av hans tidigare patienter försökte begå självmord under begravningsakten.

Arigos operationer, som utfördes med de enklaste instrument, studerades av ett flertal läkare. — En dr. Ary Lex, lärare vid Sao Paulo-universitetet, bevitnade tre av Arigos operationer och uttalade att de var "imponerande och häpnadsväckande". Han ansåg att kirurgen borde studeras vetenskapligt. En av de operationer han åsåg var borttagandet av en utväxt på baksidan av en manlig patients ögonglob, och om det yttrade han: "Han gjorde det med en nagelsax — helt imponerande. Han förde in saxen och skar bort vävnaden på insidan."

Under de smärtfria och nästan blodlösa operationerna var Arigo alltid i trans, själv helt omedveten om vad som skedde. Det berättas att när han en gång fick se en färgfilm som visade hans operationer, svimmade han... Under trans sa Arigo att det var en avliden tysk kirurg, dr. Adolfo Fritz, vilken dog under första världskriget, som arbetade genom honom. Det uppges att "dr. Fritz" vid samtal med den brasilianska befolkningen talade deras språk portugisiska men att han med européer kunde tala flytande tyska, ett språk som hans medium inte förstod.

En av dem som vetenskapligt studerade Arigos transoperationer var dr. Andrija Puharich, en amerikansk läkare och psykisk forskare. Tillsammans med flera medicinska och andra medhjälpare studerade han Arigo i två månader, under vilken tid patienter testades före och efter operationer, och filminspelningar gjordes. Puharich uppger att det aldrig förekom någon antydan till bedrägeri från Arigos sida. Ope-

José Arigo opererar en patient med en osteriliserad sax och utan bedövningsmedel.

rationerna bevittnades av många människor, och bortopererade delar lämnades till patienterna. Puharich undersökte en del sådana och fann att de var äkta. Själv fick forskaren en tumör på armen smärtfritt borttagen av Arigo — det skedde mycket snabbt, medan han vände sig om och talade med en fotograf..

Tyvärr har vi inte sett någon uppgift om att Puharich publicerat någonting om sina undersökningar av Arigo.

Transoperationerna utfördes med fantastisk snabbhet. De brukade ta omkring en minut och utfördes med osteriliserade instrument och utan bedövningsmedel på en gammal dörr som operationsbord. Inga olyckor lär ha ägt rum. Men Arigo — eller kanske rättare dr. Fritz — föreskrev också mediciner för en del åkommor. Under sista tiden sysslade han enbart med diagnoser och medicinföreskrivningar på grund av risken att åter få fängelsestraff.

Arigo brukade komma till sin enkla mottagning klockan 7 på morgonen, där en lång kö av sjuka väntade (omkring 1.000 personer dagli-

gen), och han arbetade där till klockan 10, då han begav sig till sitt förvärvsarbete i statlig tjänst. Klockan 4 återkom han och arbetade till klockan 6 på kvällen eller ibland ända till 9. Arigo accepterade aldrig betalning för sitt healingarbete sägs det, utan försörjde sig och sin familj på hustru och sex pojkar med en deltidstjänst.

Ursprungligen var Arigo romersk katolik men "förföljdes" av romerskkatolska kyrkan och bekände sig sedermera till spiritualismen.

Det uppges att "dr. Fritz" i december 1970 förutsade Arigos bortgång till första hälften av januari 1971 och nämnde att hans arbete skulle komma att fortsätta genom en neger, Altemir Gomes. Vid en TV-intervju i december förra året lär Arigo själv ha sagt att han skulle diskarneras under 1971.

Källa: Tidningen Psychic News, London, nr 2018.

(Om psykisk kirurgi finns flera kapitel i boken "Vår tids mirakler", Sökarens Förlag.)

"SINNET" (forts.)

är en förutsättning för den verkliga visdomen, d. v. s. uppgåendet i Nibbana och utplånandet av begären och lidandet.

Sinnet är ingenting annat än sitt innehåll; utom innehållet finns ingenting, och "något" som innehåller det, existerar inte. Tänk bort sinnets innehåll, och ingenting av du själv finns kvar.

Vad de kristna kallar "själ" existerar inte, allra minst någon odödlig själ. Någonting att "frälsa" finns således inte. Människans uppgift är i stället att vara god mot allt levande, undvika att skada något och arbeta på utbildandet av sina goda egenskaper, så att hon blir till glädje för andra och så att hon genom sina önskningsorsaksföljder ger upphov till en ny inkarnation, där godhet och visdom finns — och slutligen målet, som är Nibbanas frid, uppnås.

Nibbana — eller nirvana som det heter på sanskrit — är ett uppgående i allt, då begären är slocknade och återfödelsens kretslopp har stannat av: de individuella psykiska processerna ger inte mer upphov till någon ny inkarnation.

Men det är ett missförstånd att Nibbana skulle innebära tillintetgörande. Francis Story skriver (övers. i "Buddist-Bulletin"): "Först måste vi fastslå att det finns två sorters Nibbana. Det första är saupadisesa Nibbana, som uppnås i detta liv med alla psykiska och fysiska egenskaper i behåll, medan däremot alla föregående handlingar gjorts ofruktbara genom att alla begär annullerats. Det andra är anupadisesa Nibbana, sedan man lidit en buddhas eller en arahats död, och det är med detta vi befattar oss.

Att Nibbana efter döden vore tillintetgörande, skulle betyda att där funnes ett 'jag' eller en varelse att tillintetgöra. Men vi har redan sett att detta 'jag' eller denna 'varelse' inte är annat än en illusion. Det som aldrig existerat kan inte heller överleva, inte heller kan det tillintetgöras. Att kalla Nibbana ett 'tillstånd' skulle betyda att något skulle befinna sig i detta tillstånd, och det vore att ge ett oriktigt intryck. Sanningen är att alla uttryck som baseras på relativa begrepp är olämpliga för Nibbana. Ordet trotsar alla uttryck, och Buddha lämnade det odefinierat.

Då alla fenomen är överkliga,

måste vi anse att Nibbana är det enda verkliga, oföränderligt, fritt från jäkt och oro; och verklighet, eftersom det är det enda som är absolut, olikt alla idéer som vi kallar 'reella'. Men det innehåller inte något 'jag', och vi måste vara på vår vakt mot att blanda denna realitet med något förgudligt övernaturligt 'jag'.

Buddha var noga med att undvika dylika begrepp. Därför förefaller hans lära för många negativ och oengagerad. Men för dem som fattar honom, innehåller dessa negationer ett starkt positivt bejakande. Buddha lärde att Nibbana kan erfaras och fattas men inte förklaras. Därför inskränkte han sig till att undervisa om Vägen som leder dit."

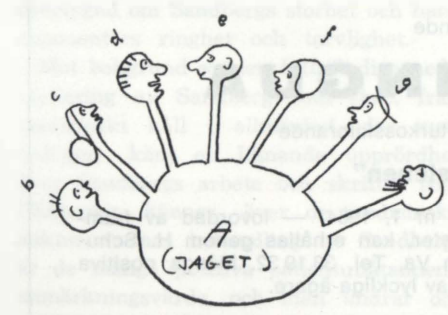
SM. Kommentar.

Jag tror inte att buddisternas beskrivning av psyket som en ström av processer är hela sanningen. Jag upplever inte ett ingenting bakom själens innehåll. Jag tycker i stället att där finns ett Något, som är tid- och rumslöst, en fast kärna i botten av mig, Något som är oföränderligt och stilla, som i sig självt är utan liv men ändå botten i min andliga varelse, det som hinduerna kallar den gestaltlösa Brahman, Brahman utan egenskaper.

Jag tänker mig att denna botten i mig är botten också i andra och världsalltets kärna, det andliga världsväsendets gestaltlösa aspekt, psykets ena sida, världens odödliga grundsubstans och det vi menar med "jag".

Se bild! A är botten, som är utom tid och rum (eftersom tiden och rummet är föreställningar som finns i den). b—h är de individuella psykena, personligheterna, du och jag och alla levande varelser. När vi i vårt medvetande (b—h) förnimmer djupet i oss, är det A, vår gemensamma, gestaltlösa grund, som vi erfar. "Tomrummet", som buddisten finner i sitt väsens grund, är i själva verket vårt gemensamma andliga vara, som vi alla "känner" när vi blickar in i oss själva.

Så kan jag tro att det är.

Tidskriften

BUDDIST-BULLETIN

utkommer 4 ggr om året

Prenumerationspris: 10:— per år

Erling Johannesson, Pl 4031,

452 00 Strömstad

Postg.: 47 06 16-4

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

DJURENS ADVOKATER (forts.)

rare får lika stora rättigheter som djurens utnyttjare. — Så skall vi hålla ut, tills vi skapat sådana förhållanden för våra värnlösa medvarelser som anstår ett kristet och demokratiskt kultursamhälle. I detta viktiga arbete bör vi alla ta del. Här finns plats för alla. Ingen är för hög, ingen är för låg. Det finns en uppgift för var och en som vill. Gå med i vår förening! — Vi måste bli många så att vi kan sätta makt bakom vårt ord. Djurskyddets sak är allas sak!

Må vi aldrig glömma detta: När den starke misshandlar den svage, sker det något inte bara med den som blir misshandlad. Det sker också något med den som misshandlar. Därför är djurskyddet i grunden ett dubbelt problem. Det är inte bara frågan om att djur befrias från plågor. Det är ännu nödvändigare att människan befrias från att plåga djur. Här möter oss djurskyddet som en ofrånkomlig uppgift för all högre religion och etik, för all sant mänsklig kultur.

En gång skall det bli klart för människorna, att vår kamp för djurens rätt också var en kamp för människans värdighet, en kamp för det bästa som lever och verkar inom mänskligheten!

Nordiska Samfundets adress: Restadsvägen 15, 161 35 Bromma.

Må ingen glömma att vi här inte har diskuterat UFOs; vi har diskuterat vetenskaplig integritet. Och jag skulle vilja erinra Coloradouniversitetets president — som bidrog med ett patetiskt och gräsligt litet förord till rapporten — om hur ordet ”integritet” definieras i den bästa amerikanska uppslagsboken. Integritet, säger Webster, är ”sådan rättrådighet att man är oförmögen till falskhet gentemot ett förtroende, ett ansvar, ett löfte”.

Anm. Artikeln är översatt från den engelska ”Flying Saucer Review” (nr 4, 1970) som är den främsta UFO-debattidskriften på engelska språket. Författaren, Charles Harvard Gibbs-Smith, är enligt FSR en av världens främsta flyghistoriker och har skrivit många böcker för London Science Museum. Han har en M.A.-grad från ”sitt familjeuniversitet” Harvard i USA.

Professor James E. McDonald, den kände ufologen, avled 21 juni. Dödsorsaken var förmodligen självmord.

Sökarens postorderbokhandel

Box 3063, 103 61 Stockholm 3 · Telefon 08/69 60 27

Priserna inkluderar moms, men porto tillkommer.

Dénis Lindbohm

Jagets eld

Reinkarnationsminnen.

”Boken är spännande och lättläst och full av dramatiska för att inte säga kusliga episoder.”

Rec. i Teosofi i Norden.

Pris 15:88.

Nils-Olof Jacobson

Liv efter döden?

”I en utomordentligt klar framställning ges vederhäftiga informationer med intelligenta resonemang kring (de parapsykologiska) fenomenen.”

Rec. i Sökaren.

Pris 49:41.

Carl-Martin Edsman: **Mystiker i Vällingby.** 13:25.
Epiktetos: **Handbok i livets konst.** 4:70.
Jan Fridegård: **Den gåtfulla vägen.** 21:80.
Mahendranath Gupta: **Ramakrishnas samtal.** 19:40.
Anna-Lisa Helle: **Varför har kristendomen misslyckats?** 17:00.
Olle Holmberg: **Den osannolika verkligheten.** Häft. 38:25, inb. 46:50.
Sverre Holmsen: **De upplysta horisonterna.** 29:40.
George Lindsay Johnson: **Det stora problemet.** 10:00.
Friedrich Jürgenson: **Radio- och mikrofonkontakt med de döda.** 15:90.
Nils Kalén: **Vettig föda.** 9:40.
Thomas R. Kelly: **Det inre ljuset.** Häft. 7:65, klotb. 11:75.
Kathryn Kuhlman: **Jag tror på underverk.** 10:00.
Birgit Lange: **Jordskred?** 14:70.
Gustaf Lundgren: **Handstil och karaktär.** 10:00.
Maxim Mauritsson: **Undren i Lourdes från medicinsk synpunkt.** 11:75.
William Naylor: **Eviga sanningar.** 13:55.
Norman Vincent Peale: **Hur man gör livet rikt.** 14:15.
J. B. Rhine: **Telepati och clairvoyance i modern belysning.** 2:00.
Frederick C. Sculthorp: **Livet i andevärlden.** 12:95.
Herman Seichter: **Praktisk grafologi.** 15:00.
W. C. Smith: **Människor av annan tro.** 10:00.
Bo R. Ståhl o. Bertil Persson: **Kulter Sekter Samfund.** 47:05.
Poul Thorsen: **Människans okända krafter.** 11:75.
Upanishaderna. 22:95.
Vivekananda: **Ingivelsens ord.** 20:—.

Alltmer populära

manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

”TUR-smyckestenen”

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

Journalist, medial, 31 år, som pendlar mellan olika länder för utlandsreportage, söker kontakt med rar och ömsint flicka 19—30 år med ett öppet sinne för det fantastiska i skeendet. Helst med intresse för parapsykologiska fenomen. Skriv några rader, och om du har ett foto av dig, sänd det med så jag kan få en vision av din karaktär och personlighet.

Bo Jungberg, Ö Kaserngatan 19, 291 00 KRISTIANSTAD.

Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 1:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 6:—. Moms medräknad.

G Ä V O R

Stig Jönsson, Östersund, 10:—; Anonym, 300:—; Wera Bergh, Stockholm, 6:—; Agnes Mårten, Mora Noret, 21:—; Bengt Andersson, Stockholm, 6:—. Summa kronor 343:—.

Hjärtligt tack! Red.

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga ”Haarlemer healing oil”, skriv till

Harald Schubert,

S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess’ metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytm.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

MWO-healinginstrumentet och kroppsenergiinstraren

omtalad i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11, Stockholm, tel. 08-627 8 99.

BOKRECENSIONER

VIVEKANANDAS TANKAR

Proprius förlag har utgett ännu en bok österländsk religion, Vivekananda ”Ingivelsens ord” (ca-pris 17:—). Tidigare har på samma förlag utkommit ”Ramakrishnas samtal” och ”Bergspredikan och vedanta”.

Detta är inte en bok som är skriven av den bekante hinduiska munken, utan det är dels uppteckningar gjorda under ”morgonsamtal”, som Vivekananda hade med sökande människor, dels utdrag ur en levnadsteckning över honom, som skrivits av Swami Nikhilananda.

I ”Ingivelsens ord” hittar jag tankar som jag tror ligger den yttersta sanningen nära. Idén om själens identitet med Gud förekommer på många ställen. ”Gud är varje varelses innersta förnimmande. Han är allt som finns att förnimma. Det som säger ’Jag’ är Brahman.” — ”Först efter denna erfarenhet: Gud och Jag är En, upphör okunnigheten. Med andra ord: identifiera er med Gud, med Atman, och icke med mänsklig begränsning.” — ”’Sinnet är inte Gud’, säger Sankara. ’Tat twam asi — Aham Brahmasmi’ — Du är Det, Jag är Brahman. När en människa upplever denna sanning, löses alla knutar i hennes hjärta och alla tvivel försvinner. Vi kan inte frigöra oss från fruktan, så länge vi känner att Gud är ovan oss. Vi måste vara Gud för att kunna det.” — ”All visdom beror på sinnets stillhet. — Hur skall jag hälsa Honom, som uppfyller världsalltet, som är Jaget i alla jag! — Att uppleva Atman som mitt eget väsen är både insikt och förverkligande. ’Jag är Det’ — det finns inte minsta tvivel därom.”

Jag vill också gärna citera följande, som jag tycker i få ord uttrycker den stora skillnaden mellan hinduism och kristendom-muhammedanism-judendom. ”I västerländsk religion är den tanken förhärskande, att utan Nya Testamentet och Kristus finns inte någon religion. Samma föreställning finns i judendomen med avseende på Moses och profeterna. Anledningen härtill är, att dessa båda religioner endast grundar sig på mytologi. Den sanna religionen, den högsta upplevelsen, höjer sig ovan mytologin och kan inte byggas på den.”

Det är värdefullt att icke-kristna religiösa skrifter sprids i vårt land, där religion och kristendom har varit i det närmaste identiska begrepp. Hinduismen har ju inget så enkelt och folkligt populärt budskap som att individen blir ”frälst” till evigt liv i lycksalighet genom att ”tro”

på en föregiven gudsmanifestation, men den torde erbjuda ett religiöst alternativ till kristendomen för sådana sökare som inte förmår acceptera de kristna föreställningarna.

SM

TANKESTRÅK

Sverre Holmsen har i år utgett en ny citatsamling. Den heter ”Tankestråk” och kostar 9:50. Vi plockar några vishetskorn:

Arbete är kärlek, som gjorts synlig.

Kahlil Gibran

Gud sover i stenen, drömmer i djuret och vaknar i människan.

Samuel Coltenbusch

Vi älskar inte människor för att de är vackra, men vi tycker att de är vackra därför att vi älskar dem.

Ryskt tänkespråk

Har någon trott det vara en lycka att bli född? Jag skyndar mig att upplysa honom eller henne om att det är precis lika lyckligt att dö, och jag vet det.

Walt Whitman

SM

OHLMARKS I THX-DEBATTEN

Fil.dr. Åke Ohlmarks har trätt in i THX-debatten med ett bok-inlägg till förmån för dr. Elis Sandberg, ”En bok om THX. Patienter och läkare berättar”, Zindermans, pris 16:50.

Ohlmarks har pratat med många THX-patienter och fått uppgifter om ofta märkliga förbättringar. Han har också intervjuat ett par rätt framstående läkare som tror på Aneby-doktors thymusextrakt.

I början av boken finns en slags redogörelse för striden om THX. Här har Ohlmarks lagt in sin allra starkaste känsla; han är tydligen mycket upprörd och övertygad om Sandbergs storhet och hans opponenter ringhet och tarvlighet.

Mot bakgrund av den fullständiga nedvärdering av Sandberg som skett från medicinskt håll i allmänhet, där man tydligen känt en liknande upprördhet över Sandbergs arbete och skrifter som Ohlmarks känner över de medicinska auktoriteternas behandling av Sandberg, är de många positiva patientutlåtandena anmärkningsvärda, och man undrar om

det inte ändå måste ligga realiteter bakom — kan det bara vara tillfälligheter och inbillningar?

Ohlmarks anser, liksom läkarna Ljung-husen och Petersen, att veterinärmedicin doktor Elis Sandberg är en pionjär jämförbar med de största inom medicinens historia, och han menar att Sandberg passar bra in i det mönster enligt vilket föregångsmän, som kommit med något radikalt nytt, ofta nedvärderas och bekämpas av fackauktoriteterna.

Enligt dr Anders Otterlands ”THX-rörelsen i teori och praktik” uppgår c:a 80 procent av dr. Sandbergs patienter att de blivit bra eller bättre, men Otterland upplyser också att de läkare som provat THX på sina patienter och avgivit yttrande till socialstyrelsen inte har kunnat märka någon effekt av medlet.

Sandbergs kritiker har bl. a. reagerat mot uppgifterna att THX botar så många olika sjukdomar att det framställs som ett slags universalmedel — och något sådant existerar enligt de flesta läkares övertygelse inte. — Det är nu Sandbergs hypotes att thymuskörteln, som antas producera ett flertal olika hormoner, har en uppgift som stärkare av kroppens försvarsmekanismer. Om thymus försvagas (t. ex. genom felaktig kost och livsföring — rec:s anm.) uppkommer lätt olika sjukdomar. För att ersätta kroppen effekterna av den försvagade thymuskörteln injicerar man thymusextrakt från kalvbrädd. THX skulle alltså vara ett naturligt medel, som verkar allmänt stärkande, och som normalt bildas i människokroppen.

Här skall till sist citeras några ord från Elis Sandbergs skrift ”THX”, som Ohlmarks återger:

”Jag har arbetat på många in- och utländska universitet och träffat högt begåvade forskare. Men jag har också träffat många — och dessa utgör nog flertalet — vars intellekt inte rimligtvis räckt till för ett självständigt logiskt tänkande men som i alla fall varit professorer och oftast omgivet sig med medarbetare av samma intellektuella kvalitet. Detta har varit beklämmande att konstatera, samtidigt som det beklagligtvis nog är dessa individer, som har makt att stoppa de riktiga forskarna inom sitt område. De är inte själva kapabla till nytänkande och kan därför aldrig förstå nytänkande. De kan endast utföra sina enkla rutinarbeten inom den vetenskapliga forskningens förgårdar.”

SM

SM:

DET GUDOMLIGA

Dyrka ej en Gud om vilken du intet känner. Alla gudar är ju födda ur det mänskliga sinnet, och med ett levande väsen har de inget alls att göra.

Det gudomliga är Ande, som är universums substans och det inre i allt levande. Det är värt all vår ömhet, kärlek, förståelse och dyrkan. Det skapar världarna, och jag blir till av dess väsen. I sin fullhet är det lycksalighet, kunskap, oändlig förmåga. I vårt andliga jag är vi del av denna mäktiga varelse, som är universum. Vi är gnistor av Gud, fragment av Världsväsendet.

Vår nya religion kan endast innebära dyrkan av det som Är, där man — liksom Buddha — avstår från att säga något om de yttersta tingen men verkar för kärlek till Det Levande.

Själén är i djupet av sitt vara odödlig. Vårt innersta är utan början och utan slut.

Vad som bör vördas och vårdas är Anden, som finns i det levande och är materiens grund. Ande är universums natur och förekommer i skilda former på olika nivåer av klarhet och lycka, som mikroskopiska varelser, grymma rovdjur, kärleksfulla filantroper och kanske högre väsen i andra världar... Ande lider i många former men skapar världarna.

En identitetslära av hinduisk typ är framtidens religion. Vi bör dyrka vårt gemensamma centrum, som är Jag i oss, som är Gud, Verkligheten, Sanningen, en allsmäktig substans, ett alltomfattande väsen, som äger en mångfald olika "ögon" ut mot den i Ande existerande sinnenas värld.

Det mildaste man kan säga om teologi är att det är en form av dåligt omdöme. Men, för den som tvivlar på att det andliga i vårt väsen är ett med Världssjälén, blir

även identitetsläran bara teologi och metafysik. Fastän — kan den betvivlas?

Vi har ingen fullständig kunskap om Världsandens liv, långt ifrån. Men det är Anden som vi bör dyrka, den Ande som finns som Jaget och Det Inre i allt levande, och i alla former, färger, klanger m.m.

"Tat twam asi" — jag är du, du är detta, vi är alla i grunden samma väsen. I sin yttersta konsekvens leder denna religion till oändlig kärlek, paradiset och gemenskap.

Vi får avstå från att spekulera om de yttersta tingen. Inte heller reinkarnationen eller karmalagen kan säkerställas utan måste betvivlas. Guds "godhet" likaså. All religion som mänskligheten har skapat, har inneburit dyrkan av mänskliga föreställningar om utomvärldsliga ting. Hur väl de idéer vi haft stämmer med verkligheten är ovisst. Vi får nöja oss med ett nolläge, där vi inte "tror" någonting men förnimmar att vi existerar som form och Ande, varav Ande är den universella substansen, Varats natur.

Vi äger alla vår tillvaro i ett gemensamt Jag, som vi erfar som botten i oss själva. Vi är mer än bröder och systrar, vi är delar av samma alltomfattande varelse. Vi är Ande, som är gudomlig, och detta är föremålet för vår kärlek och vår tro.

Det jag skriver här är antydningar, inte försök till övertygande resonemang. Dessa idéer fordrar inlevelse och självständigt fattande av envar; de kan inte bara läsas och förstås.

Jag menar att "dyrkan" av Ande, det som Är, är framtidsfolkets religion. Idén kan utformas i enskildheter på olika sätt efter vars och ens föreställningsförmåga.

SÖKAREN

Nr 6 1971 Årgång 8

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Redaktionsråd:

Nils-Olof Jacobson, Bo R. Ståhl,

Agne Windmark

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 29:00

Halvår 15:25

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonsspriser (moms tillkommer):

Helsida 250:—, halvsida 150:—, småannonser 5:— per cm men minst 15:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1971

INNEHÅLL:

Agne Windmark:

Försöksdjurens försvarsadvokater 1

"Sinnet" i den buddistiska begreppsvärlden 3

Har Jesus levat? 4

Bo Johnson:

Mediumliknande fenomen hos mentalpatienter 6

Karl Christiansen:

J. Krishnamurti, talesman för andlig frihet 8

Charles Harvard Gibbs-Smith:

En fråga om integritet 9

Levnadskonst 12

José Arigo död 16